வருங்காலத் தமிழகம்

பன்மொழிப்புலவர்
கா. அப்பாத்துரை

.....ஔவை நூலகம்.....

T-UN-107

வருங்காலத் தமிழகம்

பன்மொழிப்புலவர்
கா. அப்பாத்துரை

ஔவை நூலகம்
4/141, பிராட்வே • சென்னை-1

ஔவை வெளியீடு : 15.
மூன்றும் பதிப்பு: ஏப்ரல், 1958.
உரிமை ஆசிரியருக்கு.

விலை ரூ. 1—00

AVVAI NOOLAHAM
PUBLISHERS & BOOK-SELLERS.
4/141, BROADWAY, MADRAS-1.

MEALA PRINTERS, 10, Malayappan St., Madras-1.

மதிப்புரை

“வருங்காலத் தமிழகம்” என்னும் இந்நூல் பன்மொழிப் புலவர் கா. அப்பாத்துரை அவர்களால் இயற்றப் பட்டது. இத்தகைய அறிய நூலைப் புலவர் அப்பாத் துரை அவர்களால்தான் இயற்ற முடியும்.

புலவர் அப்பாத்துரை அவர்கள் தமிழ், தமிழ்நாடு, தமிழர் என்னும் பொருள்கள் பற்றிப் பன்முறை விரிவுரை நிகழ்த்தியிருக்கிறார்; குமரிக்கண்டம், தமிழ் வாழ்க முதலிய பன்னூற்கள் இயற்றியிருக்கிறார். வியப்பு என்னை யெனில், காரைக்குடிப் பாங்கில் அறிஞர் நிரப்பிய கூட்டத் தில் தமிழ் என்பதுபற்றிப் பேசத் தொடங்கி ஏறக்குறைய பதினைந்து நாட்களின் பின் முடித்தார்கள். கேட்டு வியந்த வர்களில் நானும் ஒருவன்.

புலவர் அப்பாத்துரை ஆங்கிலத்தில், எம்.ஏ.,எல்.டி., யும் தமிழில் எம். ஏ., யும் இந்தியில் விசாரத்தும் ஆகிய நற்சான்றுப் பட்டயங்கள் உடையவர் என்பது மட்டு மன்றி தெலுங்கு முதலிய மொழிகளில் பயிற்சி பெற்றவர் ஆவார். பிறமொழிகளினோடு ஒப்புக்காட்டி விளக்கும் அவர் திறமைக்கு இவைகள் காரணமாகும்.

வருங்காலத் தமிழகம் என்னும் இந்நூல், பண்டைத் தமிழர் அறிவுநிலை, சங்ககாலத் தமிழும் பிற்காலத் தமிழும், தமிழும் தமிழரும் முதலிய பல உட்பிரிவுகளையுடை யது. ஒவ்வொன்றையும் அவர்கள் விளக்கிச் சொல்லும் முறை படிப்போர்க்கு உள்ளத்தெழுச்சியையும் உணர்ச் சியையும் உண்டாக்கத்தக்கனவும், இனிய நடையுடையன வும் ஆகும்.

புலவர், இன்னாள் இந்நாட்டிற்கு எத்தொண்டு இன்றி யமையாததோ அதை விரிந்த முறையில் ஆற்றி வருகின் றார்கள். தமிழர்களின் நன்றி! புலவர் அப்பாத்துரை வாழ்க!

தமிழ் வாழ்க! *தமிழ் நாடு வாழ்க!!*

புதுச்சேரி,
1-1-47

பாரதிதாசன்.

உள்ளடக்கம்

எண்.	பிரிவு	பக்கம்
1.	பழமையும் புதுமையும்	5
2.	பண்டைத் தமிழர் அறிவு நிலை	7
3.	பின் நோக்கும் முன் நோக்கும்	9
4.	சங்க காலத் தமிழும் பிற்காலத் தமிழும்	12
5.	முற்கால, பிற்கால வாழ்க்கைப் போக்குகள்	16
6.	சாவா மூவாத் தமிழ்ப் பண்பு	20
7.	தமிழும் தமிழரும்	21
8.	தமிழகத்தின் இன்றைய பண்டைய பரப்புகள்	24
9.	கடல்கொண்ட தமிழ்ப்பகுதி அல்லது குமரிக்கண்டம்	27
10.	திராவிடமும் இந்திய பெருநிலப்பரப்பும்	30
11.	தமிழகமும் இந்திய வரலாற்றாசிரியரும்	35
12.	உலக மொழிகளில் தமிழுக்குரிய இடம்	38
13.	தமிழன் குறைபாடுகள்—இடைக்காலம்	43
14.	பழங்காலக் குறைகள்	45
15.	தற்காலச் சீர்குலைவு	52
16.	வருங்காலத் திட்டம்	54

வருங்காலத் தமிழகம்

1. பழமையும் புதுமையும்

உலகில் எத்தனையோ நாடுகள், சமயங்கள், மொழிகள், பண்பாடுகள்; அவற்றில் எத்தனையோ நின்று நிலவின ஆனால் இறுதியில் அழிந்தொழிந்தன. எத்தனையோ தோன்றுகின்றன; தோன்றி நிலவுகின்றன. ஆனால் எல்லை காணாப் பழங்காலத்திலிருந்து நின்று நிலவி, இன்றும் உயிர்ப்பு அழியாது வளர்ச்சிக்கான கருவுடன் விளங்கும் ஒரு சில நாடுகளுள் தமிழகம் ஒன்று. அதனுடன் ஒத்த பழமையுடைய நாடுகள், மொழிகள், நாகரிகங்கள் பல அழிந்தொழிந்து அவற்றினிடத்தில் பிற பல நாகரிகங்கள் தோன்றி மறைந்த பின்னும், தமிழும், தமிழர் நாகரிகமும் இன்னும் நிலவி, இனியும் நிலவும் நிலையில் உள்ளன. இவ்வழியாத் தன்மையைக் கவிஞர் கன்னித் தன்மை என்று கூறிப் புகழ்வர். தமிழ் நாட்டின் மறுமலர்ச்சியை முன்கூட்டி அறிந்து கூறிய அறிவர் ஆசிரியர் ப. சுந்தரம் பிள்ளை,

"பல்லுயிரும் பலவுலகும் படைத்தளித்துத் துடைக் [கினுமோர்
எல்லையறு பரம்பொருள் முன்னிருந்தபடி இருப்பது [போல்
கன்னடமும் களிதெலுங்கும் கவின்மலையாளமும் [துளுவும்
உன்னுதரத் துதித்தெழுந்தே ஒன்றுபல ஆயிடினும்
ஆரியம்போல் உலகவழக் கழிந்தொழிந்து சிதையாவுன்
சீரிளமைத் திறம் வியந்து செயல்மறந்து வாழ்த்து [துமே."

என்று பாடினர்.

உண்மையில் தமிழின் இக்கன்னிப் புதுமை வியப்புக் குரியதே யாகும். ஆனல் இப்புதுமை முற்றிலும் தமிழின் இயல்பில் அடங்கிவிட்டதா? அல்லது தமிழர் செயலால், தமிழர் இடைவிடா முயற்சியால் ஏற்பட்டதா?

சில காலமாகத் தமிழன், அது மொழியின் இயற்கையே, அதில் "தன் செயலாவது யாதொன்றுமில்லை" என்று இருந்துவிட்டான். அதன் பயனுகக் கேடிலாத் தமிழுக்குக் கேடும் புறக்கணிப்பும் அவமதிப்பும் ஏற்படலாயின. இப்போது அவன், தான் முன்பு கொண்ட எண்ணம் தவறென்று கண்டு கொண்டான். அதாவது; தமிழ், தமிழனின்றித் தானே இயங்கவல்லது; தமிழின் சிறப்புக்கும், தமிழன் சிறப்புக்கும் தொடர்பில்லை' என்ற இறுமாப்பு முற்றிலும் சரியான கொள்கையன்று என்று அவன் அறிந்து கொண்டான்.

இயற்கையின் அழகு முயற்சி யற்றதாயிருக்கலாம்; ஆனல் இயற்கையை அப்படியே படம் பிடிப்பதுபோல் வரையும் கலைஞன் படைப்பு முயற்சி யற்றதா? சிலையின் நிலை அசைவற்றதாய் இருக்கலாம்; ஆனல் நடனமாது ஓரிமைப்பொழுதில் மேற்கொள்ளும் துவண்ட நிலை, நெளிந்த தோற்றம் முயற்சி யற்ற ஒன்ரு? நிறுத்திவைத்து அசையாதிருக்கும் பம்பரத்தின் நிலையும், சுழற்சியினிடையே அசையாதியங்கும் பம்பரத்தின் நிலையும் ஒன்ரு? இவற்றை ஒன்றென்று கொள்பவர்தான் மொழியின் இயல்பு முற்றிலும் இயற்கை என்று கொள்ளுதல் கூடும்!

மொழி! மனிதர் உள்ளத்தின் நினைவுகளின் பயனுய் அவற்றின் ஓயாத கழற்சியின் பயனுய் ஏற்படுவது. அதன் அமைதி சிலையின் அமைதி அன்று; கலையின் அமைதி. அதன் ஆழம் பொய்கையின் ஆழமன்று; அகன்ற காவிரி நீரின் ஆழம். அதன் தெளிவு பாலை நீரின் தெளிவன்று; கொந்தளிக்கும் கடலின் தெளிவே யாகும். நொடிக்கு நொடி மாறும் இயல்புடைய மனிதர் கருத்துக்களிலிருந்தும் வாழ்க்கைப் போக்கிலிருந்தும் எல்லையற்ற கலைத்திறனுல் படம்

பிடித்தேடுக்கப்பட்ட ஓர் அமைதியே தமிழன் தனிப்பண்பிற்குக் காரணம்.

தமிழ், தமிழ்க்கலை, தமிழ்ப் பண்பாடு ஆகியவை இது காறும் அழியாதிருந்ததும், அழியாத் தன்மையுடையதா யிருந்ததும் எதனுல்? அதனை அறிந்தால் தமிழ்மொழி மேலும் வளமடைய வகை தேடலாம். அதனை அறிவதன் மூலமே நாம் இவ்வழியாத் தமிழன்னையின் பிள்ளைகளா வோம்; அழியாத் தமிழ் வளர்க்கும் அழியாக் கலை படைத்த கலைஞராவோம். தமிழுக்கு ஏற்பட்டுள்ள இழிவு களைப் போக்க வேண்டுமாயின் முன்னோர் வழிப் பிறந் தோம் என்று மனநிறைவு பெற்றுவிடாமல், முன்னோர் வழி நின்று முன்னோர் வழியில் செயலாற்றுவோம் என்ற உறுதி ஏற்படவேண்டும். தமிழ் வளர்ப்பில் முன்னோர் கொண்ட கோட்பாட்டை, அவர்கள் கண்ட கன்னித் தன்மையின் மறை திறவுகோலை நாமும் காணுதல் வேண்டும்.

தமிழை அழியாக் கன்னித் தமிழாகக் கண்ட பழந் தமிழன் கலைத்திறத்திற்குக் காரணமாயிருந்த புதுமை ஒன்று உண்டு. அதுவே வாழ்க்கையில் அவன் படித்த பாடம். அது யாதென ஆராய்வோம்.

2. பண்டைத் தமிழர் அறிவு நிலை

மக்கள் அனைவரும் வாழ்கின்றனர். ஆனல் வாழ்க் கையைப்பற்றிப் பெரும்பாலோர் எண்ணிப் பார்ப்பதில்லை! அறியாதவற்றை அறிந்தோம் என்று எண்ணுவது மனிதர் இயல்பு. நமக்குப் பசி உண்டாகிறது. உணவு உண்கிறேம். பசி யேன்? அதை உணவு எப்படிப் போக்கிற்று? அவ் வுணவு பின் என்னவாகிறது? அதில் எவ்வளவு, எவ்வாறு உடலில் சேர்ந்து உடலோம்புகிறது என்று நாம் எண்ணிப் பார்ப்பதுண்டா?

நாகரிகம் மிக்கவர் எனத் தருக்கும் மக்களிடையே கூடப் பெரும்பான்மையோர் தாம் எவ்வளவு தொலைவு அந் நாகரிகத்துக்குரியவர் என்று எண்ணிப்பாராது இறுமாப்புக் கொள்கின்றனர். அந் நாகரிகத்துடன் தமக்கு எவ்வளவு தொடர்பு என்று யாரும் கருதிப்பார்ப்பதில்லை. நேரம் பார்க்க நாழிகை வட்டிலை நோக்குகிறோம். அது எப்படி அமைந்ததென்பதை நாம் அறிவதில்லை, அறிய எண்ணுவதுகூட இல்லை! பணிமனைக்கு விரைந்து செல்ல வேண்டும் போது பொறி வண்டி ஏறிச் செல்கிறோம். அது எவ்வாறு இயங்குகிறது, எவ்வாறு அதை இயக்குவது, அது எவ்வாறு இயற்றப்பட்டது என்பதை அறிவது எத்தனை பேர்? அறிவோம், அறியோம் என்ற கவலையோ, எண்ணமோ உடையவர்கூட மிகக் குறைவே.

மொழி வகையிலும் நாட்டு வகையிலும் பெரும்பாலோர் வாழ்வு இத்தகைய கவலையற்ற வாழ்வே. ஆனால் தமிழ் முன்னோர் மொழியைப் பற்றி, பண்பாட்டைப்பற்றிப் பெரிதும் அக்கரை கொண்டு கவலையுடன் அதை வளர்த்தனர். அதை வளர்ப்பதற்கான கருவிகளைத் தேடிக் கையாண்டனர். அதன் பயனாகவே தமிழ் பிறமொழிகளை விட இளமையுடையதாய், நீண்ட வாழ்நாளுடையதாய், கன்னித் தாயாய் வளர்ந்தது. நாமும் அத்தகைய முயற்சியும் கவலையும் கொள்ளாவிட்டால், அவர்கள் கன்னித் தமிழ் அவர்களுடன் நின்றுவிடும். நம் தமிழ் வேறு தமிழாகவே மாறி, நம் வீழ்ச்சிக்கு வழி ஏற்பட்டுவிடும்.

வாழ்க்கை முறையில் சில மக்கள் நாகரிகமுடையவர் என்று கருதப்படுகின்றனர். சிலர் நாகரிக மற்றவர் என்று புறக்கணிக்கப் படுகின்றனர். ஆனால் நாகரிகமுடையவர் என்று ஒரு வகுப்பைக் கூறுவது எதனால் என்று எண்ணி அறுதியிடல் அரிது. உயர்ந்த வாழ்க்கைத் தரம் நாகரிகமா? ஆம். ஒரு வகையில் அது நாகரிகத்தின் அறிகுறியே. ஆனால் அதுவே நாகரிகம் ஆகுமா? புதிய பட்டாடை அணிந்து பட்டணத்தில் திரிபவனை நாம் பட்டிக் காட்டான் என்போமே ஒழிய நாகரிக முடையவன் என்று

கூறமாட்டோம். பணம் கிடைத்தபோதெல்லாம் உயரிய உண்டியை உண்பவனை ஊதாரி என்போம். நாகரிக முடையவன் என்று கூறமாட்டோம். நாகரிகம் என்பது இன்னதென்று வரையறுக்க முடியாத ஒரு பண்பாடு என்றே பல அறிஞரும் கூறுகின்றனர். ஆனால் அதன் மெய்ம்மையை ஆராய்ந்தால் அது வேறெதுவும் அன்று. அறிவுத்திறமும் அதனை செயற்படுத்தும் நயமும் மட்டுமே என்று காணலாம். இவை இல்லாதவிடத்து பொருள், பகட்டு, ஆரவாரம் எதுவும் பயனில்லை; "கற்கக் கசடற; கற்றபின் நிற்க அதற்குத் தக" என்ற வள்ளுவர் வாக்கு நோக்குக.

எனவே நாகரிகத்திற்கு அறிவும் கலையும் இரு கண்கள் போன்றவை. நாகரிகத்துக்குக் காரணமாயிருப்பது அறிவு. அதன் பயன் கலை - கலையோடு கூடிய வாழ்வு. இவ்விரண்டும் பொருந்திய வாழ்வு அமையுமானால், அதில் காணும் மறைந்த உட்பொருளே அழியாத்தன்மை, உயிர்ப்பு, கன்னித்தன்மை என்பது. கலை, இன்பத்தையும் வளர்ச்சியையும்; அறிவு, அழியாமையையும் தரும். இவ்விரண்டும் தமிழில், தமிழன் வாழ்வில், மொழியில் நிரம்பியிருந்ததன் பயனாகவே தமிழ் இவ்வளவு நாள் அழியாத, அழிக்க முடியாத, மங்காத ஒளியாய் நின்று தழைத்தது.

அறிவும் கலையும் வேண்டாம் என்று யாரும் சொல்வதில்லை. எல்லோரும் எல்லா நாட்டிலும் இதனைப் பறை சாற்றியே வருகின்றனர். அப்படியிருக்கத் தமிழன் மட்டும் அவற்றை அழியாத் தன்மையுடன் எப்படிக் கையாண்டான்?

3. பின் நோக்கும் முன் நோக்கும்

அறிவு மனிதருக்கெல்லாம் பொதுவான ஒரு பண்பே. ஆனால் அதில் மூன்று படிகளைக் காணலாம். அதன் முதல் நிலை விலங்கு நிலை; இந்நிலையில் மனிதன் விலங்கைப்போல் கண்ட பொருளைக் காட்சியாகக் கொள்கிறான், செயலாற்றி-

விடுகிறன். அவனுக்கு நினைவுண்டு, நினைவாற்றல் இல்லை. அவன் நோக்கு நிகழ்காலம் ஒன்றையே நோக்கும். ஆட்டு வரிசையில் ஆடுகள் ஒவ்வொன்றுய்ச் சென்று குழியில் விழுவதைக் கண்டும் மற்ற ஆடுகள் தம்போக்கை மாற்றுவது இல்லை. அவை தம் நிகழ்காலக் காட்சியை இறந்த கால அறிவாக, வருங்கால வழிகாட்டியாகக் கொள்வதில்லை. இந்நிலையில் உலகில் மக்களில் பெரும்பாலோர் இன்றும் உள்ளனர் என்பது வியப்புக்கு இடமல்லவா? ஆம்! ஆனுல் உண்மையில் நாகரிகமிக்க இருபதாம் நூற்ருண்டிலும், நாகரிக மிக்க மேல்நாட்டிலும் கூட நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்றெட்டுப் பேர் நிலை இதுதான். அவர்கள் நேரில் கண்டதைக் காட்சியாகக்கொண்டு, பசித்தவுடன் உண்டு, அகப்பட்ட கருவிகளைக் கையாண்டு, முன்னேர் வாழ்ந்த வழியில் வாழ்வதில் மனநிறைவும் இறுமாப்பும் பெற்று விடுகின்றனர். கேள்வி கேட்கும் குணம், முன்பின் பார்க்கும் குணம் நாம் நினைக்கும் அளவு மனிதன் இயல்பல்ல. அது இடர்ப்பட்ட மனிதனுக்கு—சிந்தனையில் சறுக்கியமனிதனுக்கு மட்டுமே இயல்பாகும். பெரும்பாலோர் சிந்தனையுமற்றவர், வாழ்க்கைக் குறிக்கோளும் அற்றவர். அவர்களைப் பற்றியே அறிஞர், "வாழ்வதற்காக உண்பவர் அல்லர்; உண்பதற்காக வாழ்பவர். வாழ்வதற்தாக உடுப்பவர் அல்லர்; உடுப்பதற்காகவாழ்பவர்." என்று கூறுகின்றனர்.

வாழ்க்கையில் அடுத்த படியில் உள்ளவர் நிகழ்கால நோக்கிலிருந்து சற்று பார்வையைத் திருப்பி இறந்த காலத்தை நோக்குபவர். இவர்களுக்குக் கண்ட உண்மை பெரிது, காணுத உண்மை சிறிது. தெரிந்தவை உண்மை, தெரியாதவை பொய். அவர்கள் பழமையில் மட்டும் நன்மை காண்பவர். புதுமையில் நன்மை இருக்கக்கூடும் என்ற எண்ணம் அவர்களுக்கு இராது. தம் பழைய எண்ணங்கள், தாம் போற்றும் பழைய வீரர், பழைய நூல்கள் ஆகியவற்றையே மேலும் மேலும் பன்னிப் பேசுவர். நாட்டு முன்னேற்றம் என்ருல் பழங்கால நிலைமைதான் வேண்டும்

என்பர். இலக்கியம் என்ருல், 'முன்னேர் இலக்கியம், முனிவர் இலக்கியம் இருக்கிறது. அதைத் துய்ப்பதினும் வேறு இன்பம் ஏது?' என்பர். முன்னேர் அறிவின் பெருமை பேணுவர். 'அவர் அறிவைப் போற்றுதல் போதாது; அவர் வழி நிற்றல் வேண்டும்' என்பதை அவர்கள் காணபதில்லை. முன்னேர் கண்ட நெறியை அவர் கள் காணுது பின்பற்றுவர்; அதைக்கண்டு அவ்வழி நின்ருல் அந்நெறி வளர்ச்சியுறும் என்பதை அவர்கள் எண்ணமாட்டார்கள். அவர்கள் போக்குப் பழமையாகிய செக்கைச் சுற்றிச் செல்லும் செக்குமாட்டுப் போக்கு!

தமிழ் நாட்டார் சிலகாலமாகக் கொண்ட போக்கு இது. வள்ளுவர் காட்டிய வழி என்பர்; அவ்வழியில் 'நிற்பார் களே' யன்றிப் 'போக' மாட்டார்கள். 'அவர் காட்டிய வழியில்' 'சென்ருேம்' என்பாரேயன்றிச் 'செல்வோம்' என்று முனைய மாட்டார்கள். வள்ளுவர் இயற்றிய திருக் குறள் மாண்புடைய தென்பர். ஆனுல் அதுபோல் இன்று நூல் இயற்ருதிருத்தல்தான் தமக்கு மாண்புடையது என்று அதே மூச்சில் கூறுவார்கள். புதுமை, பழமையின் நிழல் என்பது அவர்கள் வாழ்க்கைத் தத்துவம்.

ஆசிரியர் ப. சுந்தரம் பிள்ளை 'ஆரியம்போல் அழிந் தொழியா' என்றதன் முழு உண்மை இதுவே. ஆரியம் எதனுல் அழிவுற்றது? பழமை பேணியதனுலும், புதுமை பேணுததாலும் மட்டுமே. காளிதாசன் 'குமார சம்பவம்' இயற்றினன். ஆயிரம் ஆண்டுகட்குப் பின்னும் புதுக் கவிஞனுக்கு அதே கதையைப் 'பார்வதி பரிணயம்' என்று இயற்றத்தான் தோன்றியது! வடமொழி இலக்கியத்தின் பிற்பகுதி முழுவதும் இராமாயண பாரதங்களுக்கு இடைச் செருகல் ஏற்படுத்துவதும், பழங்கதைகளைப் புதுப் புராணங் களாக்குவதும் இவற்றைச் சுற்றிச் செக்கரைப்பதுமாகவே முடிந்தது. இதனுலேயே வடமொழி இறந்த தென்பதை அறியாது, இன்றைய இந்தியப் பேரு நிலப் பரப்பில் பல தாய் மொழிகளும் அவ்வழியே சென்று இடர்ப்படுகின்றன. தமிழன் இவ்வழி துறந்து புதுவழி கண்டால் தமிழ்நாட்டுக்கு மட்டு

மன்றிக் கீழ்நாடுகள் அனைத்திற்குமே அவன் வழிகாட்டி யாவான்.

தமிழனுக்கு, அதிலும் சங்ககாலத் தமிழனுக்குச் சிறப்பான தமிழ் நெறி, தமிழ் நோக்கு ஒன்று உண்டானால் அது எதிர்கால நோக்கே. பிற்காலத் தமிழன் தமிழைப் பழந்தமிழ் என்று போற்றினான். முற்காலத் தமிழன் அதைப் புதுத் தமிழ், தமிழ்ப் புது நறவு என்று போற்றினான். பிற்காலத் தமிழன் செத்த கதையைச் செத்த உருவில் காப்பிய நடைப் படுத்தி மகிழ்ந்தான். பழந்தமிழன் உயிருள்ள பொருள்களை உயிருள்ள நாடக நடையிற் கூறினான். பிற்காலத் தமிழன் மெய்யில் பொய்மைகண்டு மகிழ்ந்தான். முற்காலத் தமிழன் பொய்யிலும் மறைந்து நின்ற மெய்ம்மையே கண்டான். சங்ககாலத்திலும் பழமை உண்டு என எடுத்துக் கூறுபவர் இதனைக் கவனித்தல் வேண்டும். சிலப்பதிகாரத்தில் இராமன் வீரம், கண்ணன் காதல் கூறப்படுவது உண்டு. கடவுள் பற்று உண்டு. புராணக் கதைக் குறிப்புக்கள் உண்டு. ஆனால அவற்றைப் புலவன் கூற்றுடன் சேர்த்துப் பார்த்தால், அவை அவன் அறிவின் படைப்பேயன்றி அவன் அவற்றின் படைப்பாய்விட வில்லை என்று காணலாம். பழங்கவிஞர், வீரத்திற்கு இராமனை எடுத்துக் காட்டாகக் கூறினர். பிற்காலக் கவிஞர் இராமனுக்கு வீரத்தை எடுத்துக்காட்டாக்கி விட்டனர்! அதாவது வீரம் என்ற கருத்தைப் புறக்கணித்து, எடுத்துக்காட்டாகிய இராமனுக்குள் அதை அடக்கினர்!

4. சங்க காலத் தமிழும் பிற்காலத் தமிழும்

சங்ககால இலக்கியத்தில் தமிழன் எதிர்கால நோக்கைக் காணலாம். ஆனல் பிற்காலத்தின் இறந்தகால நோக்குப் படிப்படியாய் அவனை அடைவதைச் சங்க காலத்திலிருந்து இன்றுவரை காணலாம். சங்க காலத்தவர் பாடியது பெரும்பாலும் தாம் கண்ட காட்சி, தாம் எண்ணிய எண்ணம் ஆகியவையே. இரண்டு நூல்களில் ஒரே கருத்து

இருந்தால் அது ஒரே சூழ்நிலையையும் ஒரே பொது எண்ணத்தையும் குறிக்குமேயன்றி ஒரே படப் பிடிப்பைக் குறிக்காது.

சோழப் பேரரசர் காலத்தில் தாம் கண்ட உலகை, தம் காலத்தைப்பற்றி பாடியவர் ஒட்டக்கூத்தர் ஒருவரே என்னலாம். அந்நாளைய இலக்கியக் காட்டில் மெய்யுலகின் படமாக நிலவுவது அவரது 'மூவருலா' ஒன்றே. மற்றவர்கள், சொன்னதைச் சொல்லிச் சித்திரக் கவியும் மொழி பெயர்ப்பும் பயின்றனரே யன்றி வேறன்று. அம் மொழி பெயர்ப்புகளும்கூடப் புத்தறிவு கொளுத்தும் தற்கால மொழிபெயர்ப்புப் போன்றவையல்ல. பழமைப் பித்தேற்றும் வக்கரித்த போக்கே கொண்டவை.

இலக்கியத்தில் கண்ட் இப்போக்கை மொழியிலும், அறிவியலிலும், கலையிலும், வாழ்க்கையில் இன்றுகாறும் காணலாம். சங்க காலத் தமிழ் நூல் எதனை எடுத்தாலும் இடைக்கால, தற்கால நூல்களில் காணமுடியாத ஓர் அரிய பண்பினை அதில் காணலாம். சங்க நூலின் தமிழ் உயிருள்ள தமிழ். அதாவது அதில் சொற்கள் பொருளைக் குறிக்கவே எழுந்தன. கவிஞன், இளங்கோவைப்போல் பார விரிவுரை ஆற்றலாம்; சொற்களை இழுமெனத் தொடுத்துப் பரிபாடலாசிரியர்களைப்போல் இசை பாடலாம்; வள்ளுவர் போல் அறிவுத்துறை நுணுக்கம் கூறலாம்; ஆனால் பொருள் குறிக்கவே சொல்; இடநிரப்பவோ ஒலிநிரப்பவோ சொல் காணுதல் அரிது.

சிந்தாமணி காலமுதல் தற்காலம்வரை இந்நிலை உண்டா என்று துருவிப் பாருங்கள். கொக்கு, 'விண்கண்ட கொக்கு' ஆகும். பாடல், 'பண்பட்ட பாடல்' ஆகும். இச் சொற்கள் எதற்காக? எதுகைக்காக. போகட்டும் — இது, பாட்டுக் கட்டும் முயற்சியில்! மொழியில், பேச்சில்—இது ஏன்? வள்ளி அழகியள் என்பது செந்தமிழ். அதாவது பழைய தமிழ். வள்ளி அழகுடையவள், வள்ளி அழகானவள், வள்ளி அழகானவள் ஆவாள், வள்ளி அழகானவளா யிருக்கிறாள்-இத்தகைய தொடர்கள் இக்காலத் தொடர்கள்.

இவற்றில் அழகான என்ற சொல்லிருக்கிறதே, அதில் ஓர் அரிய 'அழகு'—அழகு உடைய பொருளை இன்றைய தமிழன் 'அழகு ஆன' பொருள் ஆக்கிவிட்டான். இவ்வகையில் வேண்டுமானல் அவனுக்கு ஒரு ஆறுதல் கூறலாம். இவ்வருவருப்பான தொடரின் பகர்ப்பையே அவனுடன் பிற திராவிடத் தோழரும்—ஏன் வட இந்திய, வடமொழித் தோழர்கூட—பின்பற்றியுள்ளனர்! பழந்தமிழன் 'இயற்கைப் பொருளை இற்றெனக் கிளத்தல்—செயற்கைப் பொருளை ஆக்கமொடு கூறல்' என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களின் வழிநின்று, 'இதுநன்று,' 'அது எனக்கு உரியது ஆகும்' எனக் கூறினன். நாம் 'இது நல்லது ஆகும்' என இயற்கைப் பண்புகளையும் 'ஆவ'தாகக் கூறுகிறேம்.

செந்தமிழ் வேறெம் மொழியையும்—வடமொழியையும் விட எளிமையும் சுருக்கமும் விளக்கமும் உடையது என்பதை, பல மொழியும் பல நாடும் பல பண்புகளும் கண்ட அறிஞர் சர். சி. பி. இராமசாமி அவர்களே ஒப்பிப் புகழ்ந்துள்ளனர். அத்தகைய தமிழை விடுத்துத் தமிழனும், பிற திராவிடத் தோழனும் பயனற்ற 'சங்கிலித் தொடர்ப் போக்கு' நடையைப் பேணியது முன்னேற்றமாகுமா என்பதை இன்றைய இளைஞர்கள் எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும்.

பழந் தமிழன் இன்றைய தமிழனைவிட பெரிய சமயப் பூசலிடையே வாழ்ந்தான். இன்றைய வழிபாட்டு முறைகள், கொள்கைகள், நம்பிக்கைகள், கிட்டத்தட்ட அனைத்துமே இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பும் தமிழனிடம் இருந்தன என்பதைத் திருமுருகாற்றுப்படை, பரிபாடல் முதலிய நூல்களில் காணலாம். திருமால் நெறி, சிவநெறி ஆகியவற்றின் மயிரிழை நுணுக்கங்கள், இடக் கையால் எறியும் எளிமையுடன், ஆனல் வழுவற, அவற்றில் கூறப்படுகின்றன. சிலப்பதிகாரத்தில் பல சமயத் தெய்வங்கள் அவ்வச் சமயத்தார் நிலையிலேயே புனைந்துரைக்கப் பெறுகின்றன. ஆயினும் தெளிந்த சமய வாத நூல்களான மணிமேகலை, குண்டலகேசி, முதலியவற்றிலன்றி மற்றவற்

றில் ஆசிரியர் சமயத்தை அறியக்கூட அவை உதவவில்லை! அவர்கள் கோட்பாட்டைக் கோட்பாடாகவும், அறிவை அறிவாகவும் கொண்டனர். எல்லாம் படர்க்கையில் வைத்து அறியப்பட்டனவே அன்றி ஒன்றும் தன்மையில் வைத்து உரைக்கப்படவில்லை. இத்தகைய படர்க்கைப் பாட்டு அறிவின் பயனுகவே (Objective Thinking) பொது மறை தோற்றும் நிலை தமிழ்நாட்டில் மட்டும் சிறப்பாக நிகழ்ந்தது. தெய்வப் புலவர் என திருவள்ளுவரைப் போற்றும் பரிமேலழகர் போன்ற பெரியார் தெய்வ மொழியில் அதற்கு மூலந் தேடுவதுடன் நிற்கவேண்டியதாயிற்றே யன்றி, தெய்வமொழியில் அதற்கொப்பான நூல் காட்டவோ அல்லது பார்த்துப் பகர்த்துக் கொள்ளவோ கூட முடியாது போயிற்று!

வாழ்க்கை முறை, கலை, அறிவியல் ஆகியவற்றிலும் இதே உயரிய அறிவு நயத்தைப் பழந் தமிழ் நூல்களில் காணலாம். கண்ணகியைக் கற்புக் 'கடவு'ளாக்கிய கதை கூறும் நூல் சிலப்பதிகாரம். கண்ணகியை அரசன் கற்புக் கடவுளெனக் கொண்டான் என்று கூறுவதுடன் அது நிற்கிறது. கண்ணகி பிறக்கும்போதே அவள் கற்புக் கடவுளின் திருவிறக்கம் (அவதாரம்) என்று கூறப்படவில்லை. அவள், பின்னுல் கற்புக் கடவுள் ஆவாள் என்பதும் கூறப்படவில்லை. அவள் கடவுளானது, அவள் வாழ்க்கைச் சிறப்பால், மக்கள் மனதில் தோற்றிய வீர உணர்வின் பயனுகவே என்பதை நாம் அறிகிறோம். கண்ணகி வாழ்வை இன்று ஒரு மாது வாழ்வதானுல் நாமும் இளங்கோவுடன் சேர்ந்து அவளைக் கடவுள் என்றுகூறத் தயங்கமாட்டோம். இது நாடக ஆசிரியன் நிலையில் நின்ற கவிஞன் செயலன்றி வேறன்று. ஆனுல் நாடக ஆசிரியன் மனிதப்பிறவி, கடவுட் பிறவியாக உயர்ந்ததென காட்டினனேயன்றி, அது கடவுள் என்று சொற்பொழிவாற்றவில்லை; வணங்கவில்லை; நாடகமாடவில்லை. இத்துடன் கம்பராமாயணத்தை ஒப்பிட்டு நோக்குக. இராமனைக் கடவுளாகக் கம்பர் வணங்கினர் என்பதுமட்டுமன்று. கலைஞன் என்ற முறையில் அக்

கடவுள் தன்மைகூட மனிதரின் இயற்கை மன எழுச்சியாகக் காட்டப்படவில்லை. இராமர் கதை, கண்ணன் கதை கூட சிலப்பதிகாரத்தில், வாழ்க்கையோடு இணைந்த கலை நயத்துடன் காட்டப் பெறுகின்றன என்பது காணலாம்.

''சோவரணும்போர்முடியத் தொல்லிலங்கை கட்டழித்த
சேவகன் சீர்கேளாத செவி என்ன செவியே
திருமால் சீர்கேளாத செவி என்ன செவியே''

இங்கே திருமால் சிறப்பு, வணங்குபவர் மனதில் அவர் போர்வீரம் பற்றிய வியப்பாகக் கூறப்படுதல் காண்க. பெரிய புராணம் இயற்றிய சேக்கிழார், 'காலத்திற்கேற்ற கோலம், போட்டவராயினும் கம்பரினும் தமிழ்க்கலைத் திறன் பேணியவர் எனலாம். சீதையை அன்னையாக்கிய பின் அன்னையாகப் புனைந்துரைக்கப் பல இடங்களில் கம்பர் தவறினர். ஆனுல் சேக்கிழார் ஒரு தடவை ஒரு கருத்தை மேற்கொண்டபின் அந்நெறியிலேயே பழந் தமிழ்க் கவிஞர் போல் நிற்றல் காணலாம். வணக்கத்திற்குரிய பெண்பாலர் அழகைச் கூறும்போதெல்லாம் காண்பவர் மனத்தில் எழும் தூய அழகுணர்ச்சியே குறிப்பிடப்படுகின்றது. 'கற்பகத்தின் கொம்பொப்பாள்,' 'காண்டகு நற்காட்சியினுள்,' போன்ற தொடர்கள் அவர் அறிவுத் திறனுக்கும் கலைத்திறனுக்கும் எடுத்துக்காட்டாகும். ஆயினும் சங்க காலக் கவிஞர் இக்கதைகளைப் படர்க்கைப் பாட்டில் நாடக முறையில் இன்னும் திறம்படக் கூறியிருப்பர் என்பது உறுதி.

5. முற்கால, பிற்கால வாழ்க்கைப் போக்குகள்

பழைய சங்க நூல்களினின்றும் பிற்கால நூல்களினின்றும் அவ்வக்கால மக்கள் ஊண், உடை, நடை, எண்ணங்கள், சமயம், அரசியல், வாழ்க்கைப் பொருள்கள், கலையறிவு ஆகியவற்றைப் பற்றிய கருத்துக்களைத் தொகுப்பதானுல் அப்போது நம் நாட்டின் சென்ற இரண்டாயிர ஆண்டுப் போக்கு முற்போக்கு அன்று, பெரிதும் பிற்

போக்கு என்பதைக் காணலாம். பழங்காலத் தமிழரிடை உழவு, வாணிகம், போர், தொழில்கள் ஆகிய பலவும் ஒத்த சிறப்புடையவையாகவே குறிக்கப்படுகின்றன. காதலும் சமயமும் ஒருங்கே சிறப்பிக்கப்படுகின்றன. ஆனுல் பிற் காலத்தார் உழவை உயர்த்தினர்; பிறவற்றுக்கு மதிப்புக் குறைத்தனர். தற்காலத்திலும் உழவை உயர்த்திக் கூறுவ துண்டு. ஆனுல்இப்புகழுரை வெற்றுரை என்பதை உழவர் வாழ்வில் காணலாம். பெருநிலக் கிழவரை உயர்வு படுத்திப் பயனடையும் முகப் புகழச்சியேயன்றி இது வேறில்லை. வடமொழியில்—பிற்கால நூல்கள் உயர்வாகக் கொள்ளும் தெய்வீக மொழியில்—இந்நயவஞ்சகத்துக்கு இடமின்றி உழவர் உரிய இடத்தில் வாழ்க்கை வகுப்பில் (வருணத்தில்) நான்காம் இடத்தில் வைக்கப்பட்டனர். பிற்கால நூல்களில் இல்லறம் பசப்பிப் புகழப்பட்டது. ஆனுல் துறவறத்திற்கும்—சிறப்பாக இல்லறம் வெறுத்த துறவறத்துக்கும் அதன் பண்புக்கும் உரிமை, மதிப்பு, பூசனை செய்யும் அடிமைகளாக இல்லறத்தார் இழிவுபடுத் தப்பட்டனர்.

சங்க கால வாழ்வில் சமயம் வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதி. பிற்கால வாழ்வில் வாழ்க்கை சமயத்தின் பகுதி. சங்க காலத்தில் சமய ஆராச்சியும் கோட்பாடும் ஓர் அறிவுத் துறைப் பொழுது போக்கு. பிற்காலத்தில் அது பொது மக்களைப் பிணிக்கும் இருப்புச் சட்டமாக ஆகிவிட்டது.

சங்க காலத்தில் கல்வி அனைவர்க்கும் பொது; கற்றவர் பிறர்க்கு அறிவுரை கூறி உலகை நல்வழிப்படுத்த அதனைப் பயன்படுத்தினர். இதனுலேயே வேறெந் நாட்டிலும் காணுத அளவு சங்கத் தமிழ்ப் புலவரிடையே பல்வேறு வகுப்பினரையும், தொழிலினரையும், பெண் பாலரையும் காண்கிறோம். தமிழில் காணப்படும் அளவு இன்றைய மேல் நாடுகளில்கூடப் பெண்பாலர் பெரும்புலவரா யிருப்பதைக் காண்கின்றேமில்லை. ஆனுல் பிற்காலத்தில் கல்வி பெண் பாலர்க்குரியதன்று என்றுய்விட்டது. பெரிய புராண

காலத்தில் கூடப் பெண்கள் சமயத்துறைத் தலைவராய் கல்விக்கு ஓரளவேனும் உரியராயிருந்தனர். ஆனால் வட மொழித் தோய்ப்பு, கம்ப ராமாயண முதல் காணப்படு கிறது. சீதை முதலிய பெண்பாலர் சிறப்புக்களில் உடல் அழகு, நாற்குண அழகு உண்டு ; கல்வி யழகு கிடையாது. பேரிய புராணம் சிவநெறி நூலாயினும் அதனைப் பின்பற்றும் சிவநெறியாளர், இன்றும் தம்மிடையே திலகவதியாரும் புனித வதியாரும் பிறந்துவிடக்கூடாது என்று தவமிருக்கின்றனர் என்று கூறுதல் தகும்! திருமால் நெறியினரும் இன்று ஒரு நாச்சியார் பிறந்தால், அதாவது கவிபாடும் பெண்பிறந்தால் என் செய்வர் என்பதை நினைக்கவே தாளவில்லை!

சிலப்பதிகாரத்தில் கண்ட முத்தமிழ் பிற்காலத்தில் பெயரளவில் மிகவும் போற்றப்பட்டுத்தான் வந்தது. ஆனால் ஒரு தமிழையன்றி மற்ற இரண்டு தமிழும் விலக்கப்பட்டு விட்டன.

தொல்காப்பிய கால இலக்கணம், தொல்காப்பியர் காலத்தில் இருந்த தமிழின் இலக்கணம். அதனைப் பயின் றால் அவர்காலத் தமிழ், அவர் தமிழ் என்று கருதிய மொழி எது என்று காணல் கூடும். ஆனால் பிற்கால இலக்க ணங்கள் தொல்காப்பியம்போல் தமிழுக்காக எழுந்த இலக்க ணங்கள் அல்ல. தொல்காப்பியத்தின் ஆவிவடிப்புமட்டுமே. ஏதாவது புதுமை புகுத்தப்பட்டால், அது தமிழ் மொழி யின் புதுமையன்று, தமிழர் கருத்துமன்று ; பிற மொழியி னின்று தமிழ்மீது சுமத்தப்பட்ட போலிச் சரக்குகள், அது வும் தமிழரல்லாதார் புனைந்த சரக்குகள். இலக்கியமோ பெரும்பாலும் இம்மாய இலக்கணங்களுக்கான எடுத்துக் காட்டுகள்.

சிலப்பதிகார, புறநானூற்றுக் காலத் தமிழன், அவ்வந் நிலத்திற்கேற்ற உணவு உடை கொண்டு வாழ்ந்தான். ஆனால் நகரங்களில் வகை வகையான உணவுகள், உடை கள் ; வாணிகம் உலகெங்கும் பரந்தோங்கி யிருந்தது. பிற நாட்டுச் சரக்குகள், கருத்துக்கள் வரவேற்கப்பட்டன. உண் மையான ஒப்புரவு (சமரசம்) தமிழனிடையே நிலவிற்று.

ஆனால் அவன் ஒப்புரவு இக்காலத் தன்னிலை கெட்ட அடிமை ஒப்புரவு அல்ல. தற்பண்பு ஒழிப்புமன்று. 'பிறர் தம் மத மேற் கோண்டு களைவே' என்ற நிலையிலுள்ள ஒப்புரவே. பிற நாடு களின் மீது இன்றைய உவத்தலும் அவனுக்கில்லை; இன்றைய காய்தலும் அவனுக்கில்லை. அவன் ஆரியம் நன்று என்று கூறு வான்; ஆயின் தமிழ் இனிது என்பான். ஆரியப் பசப்புக்கும் கால் பிடிப்புக்கும் போகான்; பழிப்புக்கோ வேண்டுதல் ஏற்படவில்லை.

பிற்காலத் தமிழன் பிறமொழிப்பற்றால் தன்மொழி மீது கொண்ட நாணத்தை மறைத்தான்; பிறமொழி அறிவால் தன்மொழி யறிவின்மையை மறைத்தான். பிற மொழி நடை, பிறமொழி எண்ணம், பிறமொழிப்பற்று மிகுந்தன. முற்காலத் தமிழனைப்போல் மனிதனுடன் மனிதன் என்ற முறையில் பிறருடன் ஊடாடாமல், நண்பனுடன் நண்பன் என்ற முறையில் கைகோத்த தோழமை கொள்ளாமல், நாயினம்போல் பசப்பித் தோழமையின் பேரால் அடிமையை வளர்த்தான். இதனு லேயே தான் உழைத்தும் உண்ணாது, தான் நெய் தும் உடுக்காது, தான் ஈட்டிய செல்வத்தைப் பிறர் காலடியில் வைத்துப் புழுக்கையும் இரவலனும் ஆனான்! தான் எடுத்த கோயிலில் தானே புகமுடியாதவனாய், தான் வணங்கும் கடவுளுக்கே தான் அயலானாய், மாற்றானாய், அண்டமாட்டாதவனானான். தன்மொழி தனக்கு அயலாயிற்று; தன் இலக்கியமே தன்னைப் பழித்தது. அவனுக்குத் தன் நாடே பகைநாடாய், தன் விடுதலையே தனக்கு விலங்கா யிற்று. ஆனால் இவ்வளவிலும் மொழி மட்டும் அவனை விடவில்லை. அவன் மொழி எதுவாயினும் சரி, அது தூய திராவிடமான தமிழாயினும் சரி, தூய்மையற்ற திராவிட மொழிகளான தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடமாயினும் சரி, திராவிடக் கலப்பு ஏற்பட்டு விட்ட வடநாட்டுத் தாய் மொழிகளாயினும் சரி, எல்லாம் படிப் படிப்யாகத் தாழ்ந்த மொழிகளே. வேண்டுமானால் தூய திராவிடமாகிய தமிழி னும் இத் தூய்மையால் கெடாத பிறமொழிகள் உயர்வாக

லாம். ஆனுல் திராவிட வாடை படாததென்ற பெருமைக்கு இலக்கான வடமொழியாகிய தெய்வ மொழியை நோக்க அனைத்தும் இழிந்த மொழிகளே! அத்தெய்வ மொழியின் திராவிடச் சிதைவுகளான பாகதம், பாளிகள்கூட இழிந்தவையே—வடமொழி நாடகங்களில் பணிமக்களும் (சூத்திரர் அல்லது தாசர்களும்) அவர்களுடனொத்தவரான பெண் பாலரும் வழங்குவதற்கே அவை உரிமையுடையவை.

தமிழ்நாடும், பிற திராவிட நாடுகளும், பிற இந்திய மொழிகளும் கூட உண்மை நாட்டுப் பற்றுக்கு உறுதுணையாக வேண்டுமானுல் திராவிடக் கலப்பற்ற ஆரியமாகத் (தவருக)க் கொள்ளப்படும் வடமொழியைவிட, ஆரியக் கலப்பற்ற தமிழுக்கு உயர்மதிப்புத் தரவேண்டும் என்பது தேற்றம்.

6. சாவா மூவாத் தமிழ்ப் பண்பு

தமிழ் கன்னித் தாய்த் தமிழ், சாவா மூவாத் தமிழ் என்றுமுள்ள தென்றமிழ் என்று பழந்தமிழர் புகழுக்காக் கூறவில்லை. அப்பண்புகள் கண்டு, அவற்றுல் தமிழில் கன்னித்தூய்மை அதாவது என்றும் புதுமை வாய்ந்த பழமை படைத்து, அதன் மூலம் தமிழைச் சாவாத் தமிழ், மூவாத் தமிழ் ஆக்கியவர்கள் அவர்கள். இது எவ்வாறு ஆயிற்று?

சங்க காலத்திலும் அதற்கு முன்னும் பிறமொழி ஆதிக்கம் இல்லை. தமிழே தமிழரின் முழு வாழ்க்கைக்கும் உரிய ஒரே மொழியாய் இருந்தது. தமிழ் முடியரசர் மூவர், குடியரசர் பலர் இருந்தாலும், தமிழகத்தில் அனைவரும் ஒரே சங்கம் பேணினர். அது தமிழர் தேசிய சங்கம். அதில் எல்லா வகுப்பினரும் பகுதியினரும் ஆண் பெண் பாலாரும் புலவர்களாய் இருந்தனர். இது தற்செயலாக நிகழ்ந்ததன்று. சங்கம் கலையும் இலக்கியமும் மட்டும் வளர்க்கவில்லை. இக்காலக் கல்லூரி பல்கலைக் கழகங்கள், கல்வித்துறைபோலக் கல்வியை நாடெங்கும் பரப்பிற்று.

சமய வேறுபாடு, சாதி வேறுபாடு. உயர்வு தாழ்வு அற்ற நல்ல சமுதாயத்தில், கல்வியும் ஒருங்கே சரி சம நிலையில் பரவியதனுல், தமிழர் அனைவரும், தமிழ்த் தேசிய மாக, சமதருமத் தேசியமாக நின்று, அறிவுடன் தமிழ் வளர்த்தனர். தமிழர் வாழ்வு தமிழை வளர்த்தது. தமிழ் தமிழர் வாழ்வை வளர்த்தது. தமிழ் சாவாத் தமிழ் ஆன வகை இதுவே.

7. தமிழும் தமிழரும்

ஒருநாடு, உலகை நோக்க அல்லது பிற நாடுகளைப் பார்க்கப் பெரிதாகவோ சிறிதாகவோ இருத்தல் கூடும். ஆனுல் எந்த நாடும் அந்த நாட்டு மக்களுக்கு மிகச் சிறிதா கத் தோற்றும் அளவுக்குச் சிறுமையுடையதாகாது! உலகில் மிகச் சின்னஞ்சிறிய நாட்டிலும் அந்நாட்டின் மக்கள் தம் நாட்டைப் பொன்னெனப் போற்ருகிரார். மொழியின் நிலையும் இதுவே. ஆனுல் இந்தியப் பெரு நிலப் பரப்பில் எங்கும் வாழ்ந்த தமிழ் மக்கள்—தம்மொழி, தம் இனம், தம் நாடு ஆகியவற்றின் பெயரைக்கூட ஏற்க நாணமடைந்து வந்திருக்கின்றனர். அதன் பயனுகத் தமிழினத்தவர் பலர் படிப்படியாகத் தம்மை வேறினத்தவர் எனறு கொள்ளலாயினர். தமிழகத்திலும் உயர் வகுப்பார் என்று தம்மைக் கூறிக்கொள்பவர் பலர், தாம் தமிழர் அல்லர் ஆரியர் என்று கூறிக்கொள்ளவும், தம்பெயரைப் பிறமொழிகளில் கொண்டும் பிற நாட்டு மக்கள் ஒலிமுறை, சொற்கள், மொழிகள் ஆகியவை பேணியும், தமக்கு மேம் பாடு தேடுவாராயினர். அறிவூழியாகிய இவ்வூழியில் தம்மின மறுத்த பிறமொழியாளர்கூடத் தம்மொழியைப் பேணி அதிலேயே எழுதவும் பேசவும் முனையும் நாளில் தமிழர் மட்டும், அந்தோ, பிறமொழி பேசுதலும் எழுது தலும் உயர்வென்று கொண்டு வயிற்றுக்காகத் தன் மதிப்பை விற்கும் நிலையிருக்கிருர்கள்!

தமிழைப் புறக்கணிக்கும் இக்குறை ஒருபுறமிருக்க, வெறும் புகழ்ச்சியும் வீம்புமே உரைத்துச் செயலில் தமி

ழைப்பேணாத இன்னொரு கூட்டம் உண்டு. அவர்கள் பழமை பேணும் முறையில் தமிழில் எல்லாம் உண்டு, தமிழர் இனி முன்னேற வேண்டுவதில்லை என்று கூறிக் கிணற்றுத் தவளைகளாய் காலம் போக்குவர். பொன் குடமேயாயினும் மாசற நீராட்டாவிடில் அழுக்கடைந்து ஒளி குன்றுமன்றோ? தமிழில் இயற்கை வளம் எவ்வளவு இருந்தாலும் முயற்சியும் வளர்ச்சியும் இல்லாவிட்டால் அது மங்கவே செய்யுமன்றோ? அத்தகைய நிலையை இன்று தமிழ் கண்டுவிட்டது! **சொல்வளமிக்க தமிழில் கலைச்சொற்கள் இல்லை என்ற குறை கூறப்பட்டுவிட்டது. அறிவியல் துறைகளின் முற்போக்கில் தமிழ் பின்னடைந்து விட்டது** என்று கூறத் தேவையில்லை. ஏனெனில் தமிழில் அறிவியல் துறைகள் வளர்ந்தோங்கியிருந்தன என்பதே இப்போது ஆராச்சியாளர்கள் கண்டு கூறவேண்டிய செய்தி ஆகி விட்டது. தாய் என்பதற்காக அன்பு காட்டலாம்; பாராட்டலாம். ஆனால் தாய் உடலுக்கு நோய் வந்தால் நோய் எம் தாயை யணுகாது என்று வாளாயிருத்தல் தகுமோ? குறையைக் குறையெனக் கூறி இடித்துரைக்க வேண்டுவதில்லையாயினும், குறையென அறிந்து தீர்க்காவிடில் மக்கள் கடமை செய்தவராவரோ? ஆதலின் தமிழ்ப் பற்றும் அறிவும் கடமைப் பொறுப்பும் மிக்க தமிழ் இளைஞர், தமிழின் வளமும் குறையும் ஒப்ப அறிந்து அதனை வளர்த்தல் வேண்டும்.

> "மெய்யுடை யொருவன் சொல மாட்டாமையால்
> பொய் போலும்மே பொய் போலும்மே"

என்றும்,

> "பொய்யுடை யொருவன் சொல்வன்மையினால்
> மெய் போலும்மே மெய் போலும்மே"

என்றும் அதிவீர ராமபாண்டியர் கூறுவதற்கிணங்க, வளமாகத் தோன்றுபவை குறையாகவும், குறையாகத் தோன்றுபவை வளமாகவும் இருத்தல் கூடும். ஆகவே தமிழின் உள்ளார்ந்த வளங்கள் யாவை; அதனை நலிவிக்கும்

உள்ளார்ந்த குறைகள் எவை யென ஆய்ந்தறிதல் இன்றி யமையாதது.

தமிழ், தமிழகம், தமிழ்ப் பண்பு ஆகியவை பற்றி இன்று பழிப்பவர் மட்டுமேயன்றி புகழ்பவர்கள் கூட அதன் உள்ளார்ந்த மதிப்பையும் வளத்தையும் நன்கு உணர்வதில்லை! உலக மக்கள் நோக்கில், தமிழ் இன்னும் சிறுமைப்பட்டே காணப்படுகிறது. இதற்குக் காரணம் அவர்கள் தமிழின் இன்றைய நிலையையும் தமிழர் இன்றைய நிலையையும் கொண்டு அதனை மேற்போக்காக மதித்துவிடுகின்றனர். இன்று உலகில் பெரும்பாலாகப் பேசப்படும் மொழிகள் ஆங்கிலம், சீனம், இந்தி, வங்கம் முதலியவை. தமிழ் பேசுவோர் தொகை இவற்றினும் மிகக் குறைவு. பேசப்படும் இடமும் மிகக் குறுகிய இடம். எனவே, இந்நிலையிலுள்ள பல மொழிகளுடன் வைத்தே தமிழ் எண்ணப்படு கிறது. வழங்கா மொழியாகிய வடமொழி இம்முறையில் எண்ணப்படுவதில்லை! ஏனெனில் அதைப் பேசுபவர் மனித உலகில் எவரும் இல்லை! ஆயினும் இந் நிலையிலும் வர லாற்று முறையிலும் இலக்கியப் பண்பாட்டு முறையிலும் அதன் உயர்வு உணரப்படுவது இதற்குரிய காரணம். தமிழுக்கும் இத்தகைய உயர்பண்பாடு உண்டென்பதை, இன்றைய தமிழர் நிலையும்—தமிழ் நிலையும்—தமிழர் புறக் கணிப்பும்—திரையிட்டு மறைக்கின்றன. ஒருவேளை தமிழும் வடமொழிபோல் வழங்கா திருப்பின் இவ்வுள்ளார்ந்த பண்புகள், மதிப்புப் பெறக்கூடும் என்றுகூடக் கூறலாம். ஆகவே, காய்தலுவத்தலின்றித் தம் மொழியில் கருத் தூன்றும் தமிழ் இளைஞர்க்கும் பிறநாட்டு நல்லார்க்கும் தமிழின் வளம், தனிச்சிறப்புக்கள் ஆகியவைகளை அறிவி யல் வரலாற்று முறைகளில் பிறழாது எடுத்துக் கூறுவது பயனுடையதாகும். அம்முறையில் தமிழகம், தமிழ் ஆகிய வற்றின் சிறப்புக்களை முதலில் எடுத்துக் கூறுவோம்.

8. தமிழகத்தின் இன்றைய பண்டைய பரப்புகள்

தமிழகம் என்ற பெயர் இந்திய பெருநிலப் பரப்பில் தமிழ் வழங்கும் தனிப்பகுதிக்குச் சிறப்பாக வழங்கபடுகிறது. இப்பகுதியின் இன்றைய எல்லை, பெரும்பாலும் எழுநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் இயற்றப்பட்ட தமிழ் இலக்கண நூலான நன்னூலில் குறிக்கப்பட்ட எல்லையை ஒத்ததே யாகும். நன்னூலில் தமிழகத்தின் எல்லை, "குண கடல் குமரி குடகம் வேங்கடம்" என்று கூறப்பட்டது. அதாவது கிழக்கே கீழ்க்கடல் அல்லது வங்கக் குடாக் கடல்; தெற்கே குமரி அல்லது கன்னியாகுமரி முனை; மேற்கே குடகம் அதாவது மேற்குமலை அல்லது மேற்குத் தொடர்ச்சி மலை; வடக்கே வேங்கடம் என்னும் திருப்பதிமலை-ஆகியவற்றில் இடையிலுள்ள நாடு தமிழகம்.

தற்கால அரசியல் பிரிவுகளின்படி தமிழகப் பகுதி, சென்னை மாவட்டத்தின் இருபத்தாறு வட்டங்களுள் ஏறக் குறைய பதினொரு முழுவட்டங்களை உட்கொண்டது. வட் டங்கள் குமரி மாவட்டமுள்ளடக்கிய திருநெல்வேலி, இராம நாதபுரம், மதுரை (பாண்டிமண்டலம்), தஞ்சாவூர், புதுக் கோட்டை உள்ளடங்கிய திருச்சிராப்பள்ளி, தென் ஆர்க் காடு (சோழமண்டலம்), சேலம், கோயம்புத்தூர் (கொங்கு மண்டலம்), சென்னை, செங்கற்பட்டு, வடஆர்க்காடு (தொண்டைமண்டலம்) ஆகியவை. இவ்வெல்லைக்கப் பால், கேரளம் என்று கூறப்படும் மேல்கரைப் பகுதியில் தேவிகுளம் பீர்மேடு, மேல்கரைச் சித்தூர்க் கூற்றங் களிலும், நீலகிரி வட்டத்திலும், ஆந்திரத்தில் நெல்லூர் வட்டத்திலும் தமிழ் பேசப்படுகிறது.

இந்திய பெருநிலப் பரப்புக்கு வெளியேயும் தமிழ் பேசப் படும் இடங்கள் உண்டு. இவற்றுள் பழமையும் தலைமை யும் உடைய பகுதி யாழ்ப்பாணத்தை உள்ளடக்கிய வட இலங்கைப் பகுதியே. நில இயல் முறைப்படி, இது

இந்தியப் பரப்பிலிருந்து துண்டுபட்டுக் கிடந்தாலும், பண்பாட்டு முறைப்படி பார்த்தால் இது உண்மையில் தமிழகத்தின் ஒரு பகுதியே ஆகும். இங்குள்ளோர் இந்தியாவினின்று குடியேறியவர் என்று அடிக்கடி கூறப்படுவதுண்டு; இது தவறு. பல காலங்களில் தொழில் காரணமாகவும், ஆட்சிநிலை காரணமாகவும் மற்ற தமிழகத்தார் இப்பகுதியில் குடியேறியது உண்மையே யாயினும், அந்நாட்டு மக்கள் தொன்று தொட்டே தமிழராதலால் அக்குடியேற்றம், தமிழகத்தின் ஒரு பகுதியிலுள்ளார் இன்னொரு பகுதியில் சென்று குடியேறுவது போன்றதே யன்றி வேறன்று. எனவே, நில இயலை விடுத்துப் பண்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டு தமிழகத்தின் விரிந்த எல்லையைக் கூறுவதானால், வட இலங்கையும் அதனுட் சேர வேண்டுவதே யாகும். ஆயினும் தமிழகம் எனும் பெயர் இந்தியப் பரப்பின் தமிழ் நிலத்திற்கே பெரிதும் வழங்கப் பெறுவதால், இரண்டும் சேர்ந்த பகுதியைப் **பெருந்தமிழகம்** என்று கூறுதல் பொருத்தமாகும். இப்பெருந் தமிழகத்திலேயே மேல் கரைப் பகுதியின் செங்கோட்டைக் கூற்றமும், வடகிழக்கில் தேவிகுளம் மண்டிலத்தைச் சேர்ந்த தேவிகுளம், பீர்மேட்டுக் கூற்றங்களும் மேல்கரைச் சித்தூர்க் கூற்றமும், ஆந்திரச் சித்தூர்க் கூற்றத்தின் பெரும் பகுதியும் சேர்க்கப்பட வேண்டியவை யாகும்.

இவற்றையன்றி, அரசியல் காரணமாகவும், வரலாற்றுக் கால உறவுகள் காரணமாகவும், பிழைப்புக் காரணமாகவும் கடல்கடந்த நாடுகள் பலவற்றில் தமிழர் பெரும்பான்மையினராகவும், சிறுபான்மையினராகவும் சென்று தங்கித் தமிழ் பேணிவருகின்றனர். இவற்றுள் பர்மா, மலாய், சிங்கப்பூர் (கிழக்கு ஆசியா); தென் ஆப்பிரிக்கா, கிழக்காப்பிரிக்கா, மோரீஸ் தீவு (ஆப்பிரிக்கா); பிரிட்டிஷ் கயானா, மேற்கிந்திய தீவுகளான ஜமைக்கா போன்றவை (அமெரிக்கா) பீஜி முதலிய பசிபிக் தீவுகள் முதலிய பகுதிகள்—விதந்தோதத்தக்கவை. இவை யனைத்தையும் சேர்த்

துக் கடல் கடந்த தமிழகம் என்றும்; பெருந்தமிழகத்துடன் சேர அனைத்தையும் ஒருங்கே மாபெருந்தமிழகம் அல்லது தமிழ் உலகம் என்றும் கூறலாம்.

தமிழகத்தில் தமிழர் எண்ணிக்கை, கிட்டத்தட்ட மூன்று கோடி. வடஇலங்கையில் இருபது இலக்கமும் (20,00,000), கடல்கடந்த நாடுகளில் மொத்தமாக அறுபது இலக்கமும் (60,00,000) ஆக மாபெருந் தமிழகம் அல்லது தமிழ் உலகில் தமிழ் பேசுவோர் மொத்தத் தொகை கிட்டத்தட்ட மூன்றே முக்கால் கோடி (3,80,00,000) ஆகும்.

பழந் தமிழகம் இன்றைய தமிழகத்தினும் விரிவுடையதாயிருநதிருக்கவேண்டும் என்பதில் ஐயமில்லை. இன்றைய தமிழ்நாட்டின் நாலு மண்டிலங்களாகிய பாண்டிமண்டிலம், சோழமண்டிலம், தொண்டைமண்டிலம், கொங்கு மண்டிலம் ஆகியவற்றுள், தொண்டை மண்டிலம் சோழ மண்டிலத்திலிருந்து பிரிந்த ஒரு பகுதியே யாகும். கொங்கு மண்டிலமும் பிற மண்டிலங்களுடன் அவ்வக்காலங்களில் ஆட்சிவகையில் ஒன்றுபட்ட உட்பகுதியே யாகும். மற்ற இரண்டு மண்டிலங்களே தொன்று தொட்டுத் தனி மண்டிலங்களாகத் தனி யரசாட்சியுடையவையாய் இருந்தன. ஆனால் இவற்றுடன் ஒப்ப மூன்றாவதாகக் கருதப்பட்ட அரசு சேர அரசு; அது இன்றைய மலையாள நாட்டைக் குறிப்பது. இதிலிருந்து இன்று தமிழகத்துக்குப் புறம்பாகக் கருதப்படும் மலையாள நாட்டுப்பகுதி, வரலாற்றுக் காலத்திலேயே (1000 ஆண்டுகட்கு முன்வரை) தமிழ் நாட்டின் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்த பகுதிகளுள் ஒன்றாகக் கருதப்பட்டு வந்ததென்பது தெளிவு. மலையாள நாட்டுப் பகுதியில் ஆண்ட கொச்சி அரசர் தம்மைப் பழந்தமிழ் சேர அரசனின் வழித்தோன்றல் என்றே கொண்டனர். திருவாங்கூர் அரசர்கூட, சங்க காலத்தின் கடை எழு வள்ளல்களுள் ஒருவனான ஆய் அண்டிரன் வழிவந்தவரெனவே, அண்மையில் பல ஆராய்ச்சியாளர் நிறுவுகின்

றனர்.[1] இவை மட்டுமின்றித் தமிழின் மிகச் சிறந்த இலக்கியக் களஞ்சியமான சிலப்பதிகாரத்தின் ஆசிரியர் இளங்கோவடிகள் சேரப்பேரரசன் செங்குட்டுவன் இளவலே யாவர். அந்நூலில் செங்குட்டுவன் தமிழரசன் என்பது மட்டுமன்று, அவன் தமிழரைப் புறக்கணித்துப் பேசிய வட அரசரை அடக்கி வட நாட்டில் தமிழ்ப்பெருமையை நாட்டியவனென்றும் கூறப்படுகிறது. மற்றும் பதிற்றுப் பத்து என்ற நூல் முழுவதுமே சேர அரசரைப் பாடுவது. எனவே 1000 ஆண்டுகட்கு முந்திய பழந்தமிழகம் மலையாள நாட்டையும் உள்ளடக்கி மேல்கடல் கீழ்கடல்களையே எல்லையாகக் கொண்டு வடவேங்கடம்வரை பரவியிருந்த தென்பது பெறலாம். இதனாலேயே நன்னூலுக்கு முந்திய தமிழ் இலக்கண நூல்களெல்லாம் தமிழகத்தின் எல்லை கூறுகையில் மேற்கெல்லை குடகம் அல்லது குடகு மலை என்று கூறாமல், கடல்களையே மேல்கீழ் எல்லைகளாகக் கொண்டன. "வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடைத் தமிழ் கூறு நல்லுலகத்து" என்ற தொல்காப்பியப் பாயிரச் செய்யுளில் வடதென் எல்லைகள் மட்டுமே கூறப்பட்டது காண்க.

9. கடல் கொண்ட தமிழகப்பகுதி அல்லது குமரிக்கண்டம்

மேலும் சிலப்பதிகாரத்திலும் தொல்காப்பியத்திலும் தமிழ் நாட்டின் எல்லையைக் குறிப்பிடும்போது, தென் எல்லையாகக் கூறப்படும் குமரியை உரையாசிரியர்கள் குமரிமுனை என்று கொள்ளாமல், குமரி ஆறு எனக்கொண்டனர். உரையாசிரியர் கருத்து மட்டுமன்று இது. ஏனெனில் தொல்காப்பியப் பாயிரம் வட தென் எல்லை மட்டுமே கூறி, மற்ற திசைகளே கடலெல்லைகள் என்று குறித்தன. இரு

1. காலஞ்சென்ற தமிழ்ப் பேரறிஞர் உயர்திரு பி. சிதம்பரம் பிள்ளை அவர்களின் பண்டைத் திருவாங்கூர்த் தமிழகம், The Tamil land that was Travancore பார்க்க.

திசைக்கடல் எல்லை கூறிய பாடல்களும் உண்டு. மேலும் சிலப்பதிகார நூலிலும் பிற இடங்களிலும் வரும் செய்தி களால் குமரி என்பது ஒரு மலைக்கும் ஓர் ஆற்றுக்கும் அவற்றைச் சார்ந்த நாட்டுக்கும் பெயர்களாம் என்று அறிகிறோம். இவற்றாலும் பிறநூற் குறிப்புகளாலும் இன்றைய குமரிமுனைக்கு நெடுந்தொலைவரை நிலம் பரந் திருந்ததென்றும், அதில் இன்றைய மேற்குத்தொடர்ச்சி மலையின் தொடர்ச்சியாகக் குமரி மலை, பன்மலை முதலிய மலைகளும் குமரியாறு, பஃறுளியாறு முதலிய ஆறுகளும்; குமரிநாடு முன்பாலைநாடு, பின்பாலைநாடு முதலிய நாடு களும் இருந்தன என்று கேள்வியுறுகிறோம்.[2]

இக்கூற்றுக்களை வெறும் கற்பனைக் கூற்றுக்கள் என்று சிலரும், மிகைபட்ட கூற்றுக்கள் என்று சிலரும் தட்டிக் கழிக்கப் பார்க்கின்றனர். ஆனால் பழைய நூல்களின் குறிப்புக்கள் பல்வேறிடத்தும் ஒருமுகப்பட்டு இதனை வலி யுறுத்துகின்றன. புறநானூற்றின் பாட்டு ஒன்றில் ஓர் அரசனுக்கு வாழ்த்துக் கூறப்படும் இடத்தில் ஒரு புலவர், "நின் வாழ்நாள் நன்னீர்ப் பஃறுளி மணலினும் பலவே" ஆகுக என வாழ்த்துகின்றார். பஃறுளியாறு குமரி ஆறு போல் இயற்கையாறு அன்று, வெட்டப்பட்ட ஆறு என் றும், அதை வெட்டிய அரசன் இன்னான் என்றும் கூறி, அவனைச் சிறப்பிக்கும் பாடலும் ஒன்று உளது. இவற்றால் இவ்வாறுகள், மலைகள், நாடுகள் வரலாற்றில் இடம்பெற்ற உண்மைச் செய்திகளே யன்றிக் கற்பனைகளோ மிகைக் கூற்றுகளோ அல்லது என்பது உறுதி. மேலும் கற்பனை யும் மிகைக்கூற்றும் சீவக சிந்தாமணி, கம்பராமாயணம் முதலிய நூல்களின் காலத்திற்கும் பிற்பட்ட காலத்திற்கும் உரிய இலக்கியத்தின் இயல்பேயன்றிச் சங்ககால இலக்கி யத்தின் இயல்பு அன்று! பழந்தமிழ் இலக்கியம், தற்கால

---

2. இந்நூல் ஆசிரியர் எழுதிய "குமரிக் கண்டம்"; உயர்திரு. கந்தையாபிள்ளை அவர்களின் தமிழ் இந்தியா; திராவிட பிரகாசிகை ஆகிய ஆராய்ச்சி ஏடுகள் காண்க,

மேலைநாட்டிலக்கியத்திலும் வாய்மையும் இயற்கையுட னுெத்த சிறப்பும் பொருந்தியதென்பதை அதனை மேற்போக் காகக் கற்பவரும் காணுதிரார்.

இன்று நாம் சங்க இலக்கியம் என்ற பெயரால் உண ரும் நூல்கள் பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு என்ற வகைகளுக்குட்பட்ட தொகை நூல் களேயாகும். இவற்றுள் தமிழர் பொதுமறைகளான திருக் குறளும் நாலடியும் அடங்கும். அகச்சான்று புறச்சான்றுக ளுதவியால் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை ஆகிய இரண்டு தமிழ்க்காப்பியங்களும் இக்காலத்தவையே என்று கூற லாகும். இந்நூல்கள் எழுவதற்குக் காரணமான சங்கத்தை தமிழ் மரபு, கடைச்சங்கம் என்று கூறுகின்றது. இச்சங்கத் துக்கு முன்பே தலைச்சங்கம், இடைச்சங்கம் என இரு சங்கங்கள் இருந்தன என்று இறையனுர் அகப்பொருள் என்ற நூலின் உரை கூறும். பிற உரை யாசிரியர்களும் இக்கூற்றை ஏற்று அதன் வழி நின்றனர். அண்மையில் குமரிநாடு முதலிய தென் கடற் பகுதிகளின் வாய்மையை ஐயுறுவோர், இச்சங்க வாழ்வையும் ஐயுறவும் மறுக்கவும் செய்ததுண்டு. ஆயினும் தமிழ் மரபுக்கும் ஒருசார்பற்ற ஆராய்ச்சிக்கும் ஒத்த முடிவுகள் இவ்விரண்டையும் வலி யுறுத்துபவையே யாகும். கடைச் சங்கம் இருந்ததாகக் கூறப்படுவது பாண்டியன் பின்னாளைய தலைநகரமாகிய மதுரையிலேயே. வரலாற்றுக் காலங்களிலேயே மதுரைக்கு முற்பட்டுக் கொற்கை, பாண்டியன் தலைநகராயிருந்ததாக அறிகிறோம். கொற்கைக்கு முற்பட்ட தலைநகர் மணலூர் என்றும், அதனிலும் முற்பட்டு இடைச்சங்க காலத்தில் கவாடபுரமும், தலைச்சங்ககாலத்தில் குமரிக் கரையிலுள்ள தென்மதுரையும் தலைநகர்களாக விருந்தனவென்று உரை யாசிரியர்கள் குறிக்கின்றனர். இக்கூற்றுக்களுடன் வட மொழி பாரத இராமாயண நூல் குறிப்புக்கள் முற்றிலும் பொருத்த முடையவையா யிருக்கின்றன. பாரதத்தில் பாண்டியன் தலைநகர் மணலூர் (மணவூர்) என்றும், இராமாயணத்தில் அவன் தலைநகர் கவாடபுரம் என்றும் கூறப்படுகின்றது.

தற்காலச் செடியியலும் (Botany), விலங்கியலும் (Zoology), நிலத்தோற்ற இயலும் (Geology), ஒருங்கே தென் கடற்பகுதிமுன் தென்னாட்டுடன் சேர்ந்த ஒரு பெரு நிலப் பரப்பா யிருந்ததென்றும் பல்லாயிர ஆண்டுகளாகப் படிப் படியாகக் கடலுள் ஆழ்ந்து அப்பகுதி தென்னாடாயிற் றென்றும் கூறுகின்றன. இப்பெரு நிலம் பல கடல்கோள் களால் படிப்படியாக அமிழ்ந்த செய்தி தமிழ் நூல்களில் குறிக்கப்படுவதுடன், வடநாட்டுப் புராணங்களிலும் குறிக் கப்படுகின்றன. அறிவியலாராய்ச்சியும் இதனைக் கணக் கிட்டு, இன்ன காலத்தவை என்று அறுதியிடுவதால் இச் செய்தி ஒரு சார்பற்றவர் அனைவர்க்கும் ஒப்பமுடிந்த முடிபேயாகும் என்னலாம்.

இவ்வாறு பழந்தமிழகம் மலையாள நாட்டில் மட்டுமன் றித் தென்கடற் பகுதியிலும் பரவியிருந்ததென்று காண லாம். இன்றைய வட இலங்கைப்பகுதி இன்று கடலால் தமிழகத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட்டிருப்பினும், உண்மையில் முன்காலத்தில் (இராமாயண காலத்துக்குமுன்) தமிழகத் துடன் தொடர்ந்த ஒரு பகுதியேயாயிருத்தல் வேண்டும் என்று கூறலாம்.

10. திராவிடமும் இந்திய பெருநிலப்பரப்பும்

உலகின் நாகரிக வளர்ச்சியில் ஓரிரண்டாயிரம் ஆண்டு களாகத் தமிழ் பெரிதும் தனித்துப் பிரிந்து நின்றே வருகிறது. இத் தனி வாழ்வின் காரணமாக இக்காலத்திற் குள்ளேயே பழந்தமிழ் நாட்டின் ஒரு பகுதியான மலையாள நாடும் அதன் மொழியும் தனிமொழியாகவும் நாடாகவும் பிரிந்தன. இதற்கு முற்பட்ட காலத்தில் வேறு நாடுகளும் பிரிந்திருக்க வேண்டும் என்று எண்ண இடமில்லாமலில்லை. ஏனெனில் கன்னடம் துளு குடகம் முதலிய மொழிகளும் தெலுங்கு மொழியும் இன்று தனிமொழிகளாயினும், தமி ழுடன் மிக நெருங்கிய தொடர்புடைய மொழிகள் என் பதைக் கால்டுவெல் முதலிய ஆராய்ச்சியாளர் நிலைநாட்டி

யுள்ளனர். இவற்றில் பெருவரவாகப் புகுந்த வடசொற்கள் இவையனைத்திற்கும், வடநாட்டுத் தாய்மொழிகளுக்கும், வடமொழிக்கும் பொதுவானவை. ஆதலால் அவை இம் மொழிகளுக்கு (திராவிட) உரியவை அல்ல என்பது தெளிவு. அச்சொற்களை நீக்கி அம்மொழிகளின் தனிச் சொற்களை ஆராய்ந்தால் அவை அனைத்தும் தமிழின் வேர்ச் சொற்களுடனும் (முதற் பகுதிகளுடனும்) இலக்கண அமைதிகளுடனும் பெரிதும் ஒத்திருப்பது காணலாம். இவ்வொற்றுமையால் இவையனைத்தும் தமிழின் திரிபுகள் என்று கொள்வது சற்று மிகைபட்ட விரைந்தமுடிபு ஆகும் என்பது உண்மையாயினும், இவையனைத்தும் ஒரே மூல மொழியின் திரிபுகள் என்று கொள்வது பொருத்தமுடைய தென்பதில் ஐயமில்லை. இவை யனைத்தையும் சேர்த்து ஒருங்கே குறிக்க இப்போது 'திராவிடம்' என்ற சொல் வழங்கப்படுகிறது.

வடமொழி வழக்கில் திராவிடம் என்ற சொல் தனிப்படத் தமிழைக் குறிக்கவே வழங்கிய சொல் ஆகும். சிவஞான முனிவர் சிவஞான போதத்துக்கு எழுதிய தமிழ்ப் பேருரை திராவிட மாபாடியம் (த்ராவிட மஹாபாஷ்யம்) என்றும், ஆழ்வார்கள் நாலாயிரமும் தேவார திருவாசகமும் முறையே திருமால் நெறியினராலும், சிவநெறியினராலும் திராவிட வேதம் என்றும் கூறப்படுதல் காண்க. இதுபோல் மலையாளம் கேரளம் என்றும், கன்னடம் கர்நாடகம் என்றும், தெலுங்கு ஆந்திரம் என்றும் வழங்கும். ஆயிரம் ஆண்டுகட்குமுன் தென்னாட்டு மொழிகளைப்பற்றிக் கூறிய வடமொழி அறிஞரான குமாரில பட்டர் தென்னாட்டு மொழிகளாகத் திராவிடம் ஆந்திரம் என்ற இரண்டு மொழிகளையே குறிக்கிறார். இதிலிருந்து அக்காலத்தில் மலையாளம் கன்னடம் முதலிய மொழிகள் தனிமொழிகளாகப் பிரியாது கொடுந்தமிழ் நிலையிலேயே இருந்தனவென்று காணலாம். முற்கால கன்னட (பழ அல்லது ஹள கன்னட) நூல்களும், முற்கால மலையாள (பச்ச மலையாள) நூல்களும் இதற்

கேற்ப வட எழுத்துக் கூட எழாத தமிழ் நடையிலேயே எழுதப்பட்டிருந்தன. கால்டுவெல் முதலிய மொழி நூலாராய்ச்சியாளரும் மலையாளம் கன்னடம் துளுவம் குடகம் முதலிய மொழிகள் தெலுங்கைவிடத் தமிழையே பெரிதும் ஒத்திருத்ததால், அவை திராவிட இனத்தில் தமிழ்க் குழுவைச் சார்ந்தவை என்றே கூறுகிறுர்கள்.

திராவிட இனமொழிகளுள் தமிழினின்று நெடுந்தொலை பிரிந்துவிட்ட மொழி தெலுங்கே யாகும். தற்கால வடமொழி அடிமைப்பற்றின் காரணமாகப் பலர் தெலுங்கை வடமொழிச் சிதைவென்றுகூடச் சாதிக்க முயன்றனர். அறிவியலூழியாகிய இந்நாளில் இது கானல் நீரென உருக்குலைந்து போயிற்று. மேலும் தெலுங்கு நாட்டுக்கும் அப்பால் வங்க நாட்டிலும், நடு இந்திய மாவட்டத்திலும் உள்ள திருந்தாத் திராவிட இனமொழிகள், தெலுங்கைவிடத் தமிழையே பெரிதும் ஒத்திருக்கின்றன. வட மேற்கிந்தியாவிலுள்ள பலூச்சி மொழியும் இவ்வாறே. எனவே மொழியாராய்ச்சி முன்னேற முன்னேற, திராவிட மொழிகளுள் தமிழ் நீங்கலாக மற்ற எல்லா மொழிகளையும் விடப் பழமை மிக்கதாகத் தெரிய வருகின்ற இத்தெலுங்கும், மிகத் தொன்மையான காலத்தில் தமிழினின்று பிரிந்து தனிப்பட வளர்ச்சியுற்றுத் தனி மொழியான ஒரு கொடுந்தமிழ் மொழியே யென்பது இன்னும் தெளிவாக விளங்கக்கூடும்.

வருங்கால ஆராய்ச்சியாளரால் திராவிட மொழிகளில் திருந்திய திராவிட மொழிகளான தமிழ், மலையாளம், கன்னடம், துளு, குடகம், தெலுங்கு முதலியவைகள் பேசப்படும் இந்தியப் பகுதியைப் பண்பாட்டு முறைப்படி **திராவிட நாடு** அல்லது **பழம்பெருந் தமிழ்நாடு** என்று கூறலாம். இது கிட்டத்தட்ட இன்றைய தமிழகப் பகுதியாகிய சென்னை அரசையும் ஆந்திர அரசையும் கன்னட நாட்டுப் பகுதியாகிய மைசூர் அரசையும் பம்பாய் மாகாணத்தின் ஒரு பகுதியையும் உள்ளடக்கியதாகும்.

திராவிட நாட்டுக்கு வடக்கில், வட இந்தியப் பகுதிகளிலும் மேல்கீழ் எல்லைக்கோடு வரை தனித்தனித் தீவுக

ளாகப் பழங்குடி மக்கள் இன்னும் தங்கித் திருந்தா நிலையி லுள்ள திராவிட மொழிகள் பேசி வருகின்றனர். இவையும் இமயமலை அடிவாரத்திலுள்ள காஷ்மீரி, நேபாளி, பூட்டானி முதலிய மொழிகளும் வட நாட்டினரால் முற்றிலும் அயல் மொழிகள் என்ற முறையில் 'பேய் மொழிகள்' (பிசாசு பாஷா) என்று கூறப்பட்டன. இவை கூட ஒரு காலத்தில் மிகத் திருந்திய நிலையிலிருந்தன என்று கொள்ளக்கூடும். ஏனெனில் வடமொழியில் இன்று 'ப்ருகத் கதா, கதா சரித் சாகரம், பஞ்ச தந்திரம்' தமிழில் 'பெருங்கதை' பாரதி தாசன் 'புரட்சிக்கவி' ஆகிய பரந்த இலக்கியத் துறைக்கு, முதனூலாகக் கருதப்படும் குணாட்டியரின் பிருகத் காவியம் பேய் மொழிகளுள் ஒன்றிலேயே முதலில் எழுதப்பட்ட தாம்!

'திராவிட நாடு' எனச் சிறப்பாகக் குறிக்கப்படும் இந்தியத் தீவக்குறைக்கு (Peninsula) அப்பாலுள்ள சிந்து கங்கைப்பகுதி, ஆரிய இனம், ஆரிய மொழி, ஆரியப் பண் பாடு ஆகியவற்றுக்கு நிலைக்களமாக, ஆரியாவர்த்தம் என வட நாட்டாரால் கொள்ளப்பட்டு வந்திருக்கிறது. ஆயினும், இவற்றிலும் திராவிடப் பண்பாடு மிகுந்தும் குறைந்தும் கலந்துள்ளது என்பதை வரலாற்று அறிஞரும் மொழி யாராச்சி வல்லுநரும் இப்போது ஒத்துக்கொண்டும் எடுத் துக் காட்டியும் வருகின்றனர். கொங்காணியும் மராத்தியும், ஒரியாவும் சிறப்பாகத் தெலுங்குப் பண்பாடு கலந்தவை என்றும்; குஜராத்தும் வங்காளியும் அது விரவியவை என் றும் பிற வட இந்தியத் தாய் மொழிகளிலும் வட மொழியி லும் பழம் பாகதம், பாளி ஆகியவற்றிலும், பழய வேத மொழியிலும் கூடத் திராவிட ஒலிப் பண்புகளும் திராவிட வேர்ச்சொற்களும் திராவிட இலக்கிய அமைதிகளும் மலிந்து காணப்படுகின்றன என்றும் பாண்டர்கார், முக்கர்ஜி முத லிய வடநாட்டறிஞரும், மாக்டானல், கிரியர்ஸன் போன்ற மேனாட்டறிஞரும் விளக்கியுள்ளனர். இருக்கு வேதத் திலேயே தெளிந்த திராவிட வேர்ச்சொற்கள் 11-க்கு மேல் காணப்படுகின்றன என்று பாண்டர்கார் கூறுகின்றார்!

இவற்றைத் தெலுங்கு மொழியாராய்ச்சியாளர் நுணுகி ஆராய்ந்து இன்னும் பெருக்கம் காண்கின்றனர்.

எனவே, தமிழ்மொழியும் பண்பாடும் தமிழகத்துக்கும் திராவிடத்துக்கும் சிறப்புரிமையானவை யாயினும், இந்தியா முழுமைக்குமே பழம்பரப்புக் காரணமாகப் பொது உரிமை உடையவை என்பது தெளிவு. அண்மையில் கண்டெடுக்கப்பட்ட மொகஞ்சதரோ, ஹரப்பாப் புதை பொருள்களின் ஆராய்ச்சியால் இவ்வுண்மைகள் இந்திய நாட்டுப் பழமை ஆராய்ச்சிக்கு உயிர் நிலையான செய்திகள் என்பது வலியுறுத்தப்படுகிறது. சிந்து வெளி நாகரிகத்தின் மூலமும் அதனுடன் தொடர்புடைய சுமேரிய, ஏலமிய, எகிப்திய நாகரிகத்தின் மூலமும் திராவிட நாகரிகம் ஆரியருக்கும் செமித்தியருக்கும் முற்பட்ட ஓர் உலகப் பெரு நாகரிக இனத்தின் பகுதியாகும் என்று கூறுகிறோம். இன்று ஆரிய நாகரிகம் என்று கொள்ளப்படும் சமய, அறிவியல், கலைக் களஞ்சியங்கள் அத்தனையிலும், முற்றிலுமன்றாயினும், மிகப் பெரும் பகுதியேனும் தமிழர்க்கும் திராவிடர்க்கும் உரிய முதலுரிமையே என்பது அணிமை வருங்காலத்தில் ஆராய்ச்சிகளால் தெளிவுபடக்கூடும்—பெறப்படும்.

தமிழகத்துக்கும் இலங்கை, பர்மா, மலாயா, தென்கிழக்காசியத் தீவுகள், இந்து சீனா, சப்பான் ஆகிய நாடுகளின் வரலாற்று நாகரிகத் தொடர்புடன் இன்னும் நன்கு ஆராயப்படவில்லை. ஆனால் இவையனைத்தும் தொடர்புடைய ஒரே பழம்பெருங் கடல் நாகரிகப் பகுதி என்று துணிந்து கூறலாம். இத்தொடர்பு உணரப்பட உணரப்பட, தமிழ் தென்கிழக்காசிய நாகரிகத்துடனும் ஆசியா உலக நாகரிகத்துடனும் உயிர்த்தொடர்புடைய ஒரு பண்டைய நாகரிக இனமொழியாகும் என்பது பெறப்படும்.

11. தமிழகமும் இந்திய வரலாற்றாசிரியரும்

இந்தியப் பெருநிலப் பரப்பின் வரலாறு எழுதுவோர் தென் இந்தியாவை, இந்தியாவில் ஒரு பகுதி, அதுவும் தனித்துப் பிரிந்து நிற்கும் ஒருசிறு பகுதி என்று கொண்டு அவ்வளவிலேயே அதில் கவனம் செலுத்துகின்றனர். இந்தியப் பரப்பின் மிகப்பழைய மொழியும், இலக்கியமும், மிகப்பழைய பண்பாடுகளும், சமயநெறிகளும் தோற்றுவித்த இந்தியப் பரப்பின் உயிர்நிலை அது என்பதை அவர்கள் உணர்வதில்லை. பல சமயங்கள், மொழிகள், பழக்க வழக்கங்கள், அரசியல் முறைகள் நிறைந்து ஒரு கண்டமோ அல்லது ஒரு குட்டி உலகமோ என்று கொள்ளத் தக்க இப்பரப்பில், உண்மையில் ஒற்றுமையும் வளர்ச்சியும் காண விழைவோர் அவ்வகையில் வடநாட்டைத் தேடிப் பயனில்லை. அத்தகைய ஒருமைப்பாட்டிற்கான அடிப்படையப் பண்பு, தமிழகத்தின் பண்பாடேயாகும்.

இன்று இந்தியாவில் பெரும்பான்மையாகக் காணப்படும் உடல் அமைப்பும் முகவெட்டும், தென் இந்தியர் உடலமைப்பையும் முகவெட்டையுமே ஒத்திருக்கின்றன. இந்தியாவுக்குச் சிறப்பான கலைகள் சிற்பம், ஓவியம், குழைவுக் கலை (Sculpture), இசை, நாட்டியம், நாடகம் முதலியவை யாவும் திராவிட அடிப்படையே யுடையவை.

இன்றும் திராவிட நாட்டிலும் சிறப்பாகத் தமிழ் நாட்டிலுமே அவை பெருவழக்காயுள்ளன. வடமொழி, பாகத, பாளி மொழிகளில் கூடப் பெரும் பகுதி தென் இந்தியத் திராவிடராலும் வட இந்தியாவில் ஆரியருடன் கலந்த திராவிடராலும் ஏற்பட்டவையே.

சமய வகையில் வடநாட்டிற்கு அன்பு நெறியை (பக்தி மார்க்கத்தை)ப் புகட்டியது தென் நாடே. அறிவு நெறியில் இந்தியாவில் தலைமை வகிக்கும் நெறிகள் நான்கனுள் மூன்று தமிழகத்திலேயே தோன்றியவை. அவை, சங்கரர் மாயாவாத அல்லது கேவல அத்துவீத நெறி, சிவநெறி அல்லது சுத்த அத்துவித நெறி, இராமானுசர் திருமால்

நெறி அல்லது விசிட்ட அத்துவித நெறி ஆகியவை. மீந்த ஒன்ருகிய மாத்துவர் துவித நெறி கூடக் கன்னட நாட்டில் தோன்றியது. மேலும் இவற்றுக்கு ஆதாரமான உபநிடதங்களும், சமண புத்த நெறிகளும் வடநாட்டில் எழுந்தவையாயினும், வடநாட்டுத் திராவிடரான அரசர் வழியினரால் (க்ஷத்திரியரால்) தோற்றுவிக்கப் பட்டவையே.

வடமொழி கூடத் தூய்மை மிக்க சிந்து வெளி ஆரியரால் தோற்றுவிக்கப்பட்டதன்று. திராவிட மயமான கங்கை 'ஆரியரால்' தோற்றுவிக்கப்பட்டது. சமய நெறியைப் போலவே மொழி வகையிலும் இலக்கிய வகையிலும் வடமொழி வளர்ச்சி பெரிதும் தமிழ் வளர்ச்சியைப் பின்பற்றியதென்பது எக்காரணம் கொண்டோ இன்னும் ஆராய்ச்சியாளர் கவனத்தை ஈர்க்கவில்லை! தமிழிலக்கியத்தின் கால வரையறை நெடுநாட் பிழைபட்டு உரைக்கப்பட்டிருந்ததே இதற்குக் காரணமாகும். வடமொழியில் தமிழைப் பின்பற்றியே பாட்டில் எதுகை மோனை ஓரெழுத்து மோனை ஆகியவை பிற்காலத்தில் மலிந்தன. சமஸ்கிருதத்தின் சமய இலக்கியங்கள், கலை இலக்கியங்கள் பலவும், அறிவியல் துறைகள் பலவும் தமிழிலிருந்தோ, அழிந்துபோன வடநாட்டுத் திராவிட மொழி இலக்கியங்களிலிருந்தோ மொழி பெயர்க்கப்பட்டவையாகும்.

இவ்வுண்மையை ஒரே காலத்துள்ள வடமொழி தென்மொழி இலக்கியங்களை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதாலும், பிற ஆரிய இனங்களின் வரலாறுகளைத் துருவி ஒப்பிடுவதாலும் அறியலாம். ஆரியர் தனிநாகரிகம், ஆரியர் பிறமக்களுடன் (சிறப்பாக நாகரிக மிக்க திராவிட செமித்திய மக்களுடன்) கலவாத இடத்தில் அவர்களிடையே காணப்படும் நாகரிகம் மட்டுமேயாகும். நாகரிகத்தில் இந்திய, கிரேக்க, ரோம ஆரியர் மட்டுமே முன்னேறினர் என்பதன் காரணம், பிற ஆரிய மக்களைவிட அவர்கள், திராவிட செமித்திய இனத்தவருடன் நெருங்கிய உறவு கொண்டர் என்பதாலேயே. கிரிஸிலும் இத்தாலியிலும் ஆரியர் நாகரிகம் எப்படி அங்நாட்டுப் பழங்குடிகளின் நாகரிகமாகுமோ, அதுபோல்

இந்தியாவிலும் ஆரியர் நாகரிகம் உண்மையில் தமிழர் அல்லது மற்றத் திராவிட வகுப்பார் நாகரிகத்தின் மறு பெயர்ப்பேயாகும்.

ஆரிய நாகரிகத்தில் நேரடியாகத் தமிழரிடமிருந்தே பகர்ந்துக்கொண்ட சில பகுதிகள் குறிக்கப்படுதல் நலம். வடமொழியில் ரஸம் பாவம் என்பவை பற்றிய கோட்பாடுகள் கி. பி. 9-வது நூற்ருண்டிலேயே எழுந்தன. தமிழில் தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே மெய்ப்பாடுகள் ஆராய்ந்துணரப்பட்டன. எனவே வடமொழியாளரைவிட ஆயிரம் ஆண்டுகட்கு மேற்பட்ட பழங்காலத்திலேயே இக்கொள்கைகள் தமிழகத்திலிருந்தன. வடமொழி இலக்கணத்தில் எழுத்திலக்கணமும் சொல்லிலக்கணமும் மட்டுமே உண்டு. யாப்பும் அணியும் தனித்துறைகளாகப் பிற்காலத்தில் விரிக்கப்பட்டன. தமிழிலோ அவை தொன்று தொட்டுத் தொல்காப்பியத்துக்கு முந்தியகால முதற்கொண்டே இலக்கணத்தின் பகுதியாக அமைந்துள்ளன. மேலும் தமிழிலுள்ள பொருளிலக்கணம் இன்றுவரைகூட வடமொழியில் பகர்க்கப்படவில்லை. ஆயினும் முற்கால வடமொழிக் கவிஞரான பாஸன், காளிதாஸன் போன்றவர்கள் தமிழ்த் திணைநெறி பிறழாது நூலியற்றியது, அவர்கள் உள்ளத்தில் தமிழ் இலக்கியப் பண்போ தமிழ் இலக்கண அறிவோ நன்கு வேரூன்றியிருக்கவேண்டும் என்பதைக் காட்டும்.

கருநாடக இசை என்று இன்று வழங்கப்படும் கலைக்கு மூலநூல்களாகக் கூறப்படும் சமஸ்கிருத ஏடுகள் எவையும் பண் மேற்கொண்ட பரிபாடலுக்கோ, தேவார திருவாசகங்களுக்கோகூட முற்பட்டவையல்ல. விரிந்த இசைக்கலை, இசையிலக்கண அமைதிகூறும் சிலப்பதிகாரத்திற்கு அவை மிகமிகப் பிற்பட்டவை. இசை நாடகத்துறையில் சமஸ்கிருதம் தமிழையே பின்பற்றியது என்பதை இது தெள்ளத் தெளியக் காட்டும் என்று கவிஞர் நாமக்கல் ராமலிங்கனுர் விளக்கிக் காட்டுகின்ருர்.*

---

* தமிழிசைச் சங்கமலர் '1957-ம் ஆண்டுகட்கு உரியவை.

மேற்கூறியவற்ருல் தமிழ், இந்தியத் தாய்மொழிகளுள் ஒன்றுமட்டுமன்று; வடமொழியை ஒத்த சிறப்புடைய மொழிமட்டும் கூட அன்று; வடமொழியினும் வேறெம் மொழியினும் மேலாக இந்தியாவின் பண்டைப் பெரும் செம்மொழி என்று இந்தியர் யாவராலும் மேற்கொள்ளத் தக்கது.

தென்கிழக்காசிய நாகரிகத்தின் உயிர்மையமானநெறி, உலக நாகரிகத்துக்கு அடிப்படையான நெறி. தமிழின் இந்நிலை அறியப்படாதது தமிழுக்கும் தமிழருக்கும் மட்டு மன்றி, இந்தியாவுக்கும் உலகுக்குமே ஒரு பேரிழப்பு என்பதில் ஐயமில்லை!

12. உலக மொழிகளில் தமிழுக்குரிய இடம்

நிலப் பரப்பையோ மக்கள் தொகையையோ மட்டும் பார்த்தால் உலக மொழிகளிடையே தமிழுக்குத் தனிச் சிறப்புக் கூறுவதற்கில்லை. சீனமொழி 40 கோடி மக்களா லும், ஆங்கிலம் 22 கோடி மக்களாலும் பேசப்பட்டு வரு கின்றன. மற்றும் பேரரசின் பரப்பினுலும் உலக வாணிக வளத்தாலும் ஆங்கிலம் முதன் மொழியாக நிலவுகிறது. இவற்றுடன் தமிழ் நிகராக எண்ணப்படுவதற்கில்லை. ஆங் கிலத்துக்கடுத்தபடியாக இன்றைய உலக நாகரிக நிலையில் உயர்வுடைய பகுதியான மேலை ஐரோப்பாவின் மொழிக ளான ஜெர்மனும் பிரஞ்சும், அறிவியல் கலைப்பரப்புக் காரணமாக ஆங்கிலத்துடன் சேர்த்துத் தற்கால முதன் மொழிகளாகக் கருதப்படுகின்றன. இந்தியப் பரப்பில் கூட உருது, இந்தி ஆகியவை கிட்டத்தட்ட 6 கோடி மக்க ளாலும் வங்காளி 5 கோடி மக்களாலும் பேசப்படுகின்றன.

தற்கால மொழி என்ற முறையில் பெறப்படாத உயர்வு தமிழுக்குத் தொன்மொழி என்ற நிலையில் பெறப்படலாம் என்று நாம் கருதக்கூடும். தொன்மொழிகளில் மக்கள் வாழ்க்கைக்கு நிலையான பயனுடையவையாய், முக்காலத் தும் அதன் வழிகாட்டிகளாய் இயங்கும் மொழிகள் உயர் தனிச் செம்மொழிகள் (Classical languages) எனப்படும்.

கிரேக்க மொழியும் இலத்தீன் மொழியும் ஐரோப்பியரால் உயர் தனிச் செம்மொழிகள் எனப் போற்றப்படுகின்றன. இன்று வடமொழியும் அவற்றுடன் ஒப்ப உயர் தனிச் செம் மொழி என்று ஏற்கப்பட்டிருக்கிறது. உலகின் பல்கலைக் கழகங்கள் பலவற்றில் கிரேக்க இலத்தீன் துறைகளுட னொப்ப வடமொழிக்கும் தனித்துறை வகுக்கப்பட்டுள்ளது. இம் மும்முதன் மொழிகளுக்கும் அடுத்தபடியாக உலகப் பெருஞ் சமயங்களின் தாயக மொழிகளாகிய ஏபிரேயம், அரபு முதலியவையும் பாரசிகமும் இடம் பெறுகின்றன. உயர் தனிச்செம்மொழிகள் நிலையிலன்றாயினும் வரலாற்றுச் சிறப்பும், இடச்சிறப்பும் உடையவையாக ஐஸ்லான்டிக், காதிக், பழம் பாரசீகம் முதலிய சில்லறைத் தொன் மொழிகள் இயங்குகின்றன.

மேற்கூறிய சிறப்புடைய மொழிகள் நீங்கலான மற்ற மொழிகள் தாய் மொழிகள் என்ற முறையிலேயே மதிக்கப் படுகின்றன. இவற்றிலும் இலக்கிய சிறப்புடைபவை, பண்பட்டவை, பண்படாதவை என்ற பாகுபாடுகள் உண்டு.

இப்பாகுபாடுகளில் தமிழ் எத்தரத்தில் வைக்கத்தக்கது, எத்தரத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளது என்பவைபற்றித் தமிழ ரும் கவலைப்படவில்லை; பிறரும் கருத்தூன்றி ஆராய இட மேற்படாதிருக்கின்றது. நாட்டு வரலாற்றாராச்சியும் இலக் கிய வரலாற்றாராய்ச்சியும் தொடக்க நிலையிலிருந்த காலத் தில் தமிழ் இலக்கியம் மற்ற வட இந்திய, தென் இந்திய மொழிகளிலும் பழமையுடையது என்பது பொதுவாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. ஆனால் அது எவ்வளவு தொலைவு பழமையுடையது என்பது உணரப்படாமலே இருந்தது. தமிழில் பெரும் பற்றுடைய கால்டுவெல், போப் ஆகியவர் கள்கூட இன்றிருக்கும் தமிழிலக்கியத்தின் மிகப் பழமை வாய்ந்த திருக்குறள், சங்க இலக்கியம் ஆகியவற்றின் காலம் எட்டாம் நூற்றாண்டு என்றே கருதியிருந்தனர். அவை கி. பி. முதலிரண்டு நூற்றாண்டுகளைச் சார்ந்தவை யென்பதும், தொல்காப்பியம் அவற்றிலும் மிகத்தொன்மை வாய்ந்ததென்பதும் இப்போது தெளிவுபட்டுள்ளது. தமி

ழில் இக்காலத்துக்கு முன் இலக்கியமே இல்லை என்று கொண்டால் கூட, இந்தியாவில் தமிழ் இலக்கியம் வட மொழி இலக்கியத்தைவிடப் பல நூற்றுண்டுக் கணக்கிலும் மற்றெல்லா இலக்கியங்களுக்கும் ஆயிர ஆண்டுகள் அல்லது அதற்கு மேலும் முற்பட்டதாகும். உலக இலக்கியங்களில் அதனுடன் ஒத்த பழமையுடையவை, உயர் தனிச் செம்மொழிகளுள் கிரேக்கமும் இலத்தீனமும் ஏபிரேயமும் மட்டுமேயாகும்.

ஆனுல் தமிழில் தொன்மை மிக்கவை என்று நாம் கொள்ளும் நூல்களுள் எதுவும் கலைப்பண்பாட்டு வகையில் தொடக்கக்கால இலக்கியத்தைச் சார்ந்த நூலாகக் காண வில்லை. தொடக்கக்கால நாகரிகத்தைக் குறிப்பதாகவும் இல்லை. முதல் இலக்கிய நூலான திருக்குறள், அன்றும் இன்றும் தமிழகத்தில் மட்டுமன்றி உலகிலேயே ஒப்பும் உயர்வுமற்ற தனிப்பெருநூல். தொல்காப்பியமும் இன்றிருக்கும் இலக்கணங்களுள் பழமை யுடையதாயினும் பிற்கால இலக்கண நூல்கள் அனைத்தையும் விட விரிவானது. சங்க இலக்கிய நூல்களும் முற்ற வளர்ந்த ஓர் இலக்கியத்தின் சிதறிய துணுக்குகளின் தொகுப்புக்களேயாம். மேலும் தொல்காப்பியத்துக்கு முன்னும் விரிந்த இலக்கண இலக்கியங்கள் இருந்தன என்பதை அதில் காணப்படும் அகச்சான்றுகளாலேயே உய்த்தறியலாம். மரபுரையோ இதற்கு நெடுங்கால முன்னதாகவே இருபெருஞ் சங்கங்கள் இருந்ததாகவும், இன்றிருக்கும் இயல் பகுதி மட்டுமின்றி அக்காலத்தில் இசை, நாடகம் என்ற இருவேறு பெரும் பிரிவுகளிருந்ததாகவும் குறிப்பதுடன், அத்தகைய நூல்கள் பலவற்றின் பெயர்களும் பகுதிகளும் மேற்கோளுரைகளும் தருகின்றது. இவற்றை ஒரு சார்பின்றி நோக்குவோர் தமிழிலக்கியம் உண்மையில் வடமொழி இலக்கியத்தினும் மற்றெவ்விலக்கியத்தினும் மிக்க தொன்மையுடையதா யிருந்திருக்கவேண்டும் என்பதைக் காணுதிரார்.

ஆகவே தமிழில் தொன்மை ஒன்றை நோக்கினுலும் உயர்தனிச் செம்மொழிகளுள் அது இடம்பெறத் தக்கது

என்பது தெளிவு. ஆனால் அதன் தனிச்சிறப்பு இதனுடன் நின்றுவிடவில்லை. இலக்கியப் பரப்பிலும் இலக்கியச் சிறப்பிலும் அதற்குத் தனிப்பெருமைகள் உண்டு. அதோடு பிற உயர்தனிச் செம்மொழிகள் அனைத்தும் இறந்துபட்ட மொழிகளாயிருக்க, தமிழ் ஒன்றுமட்டும் இன்றும் உயிருடனியங்குவதுடனன்றி, இன்னும் எத்தனையோ தடங்கல்களையும் புறக்கணிப்புகளையும் பூசல்களையும் தாண்டி வளம் பெற்று வளரத்தக்க நிலையை உடையதாகவே இருக்கிறது.

உயர் தனிச் செம்மொழிகளில் கூட அரிய இன்னொரு உலகப் பொதுப்பயனும் தமிழுக்கு உண்டு. அதுவே அதன் பண்பாட்டு, வரலாற்றுச் சிறப்பு ஆகும். தமிழ், தமிழரின் தாய்மொழி மட்டுமன்று; திராவிட மொழிகளிடையே தொன்மைமிக்க மொழியாகும். அதனைத் திராவிடத்தாய் என்று கூறப் பலர் தயங்கினும், தாய்மைப் பண்பு மிக்க மூத்த மொழி என்பதனை எவரும் மறுப்பதற்கில்லை. இந்தியப் பெருநிலப் பரப்பெங்கும் பரந்து கிடக்கும் திராவிடப் பண்படா மொழிகளுடன் ஒப்பிட்டு நோக்குபவர்களுக்கு அது திராவிடத் தாய்மொழிக்கு மிக்க அண்மை நிலை உடையதென்பது விளங்கும். மேலும் திராவிடம் மட்டிலுமன்றி இந்திய மொழிகளிலும் தமிழ் தொன்மை மிக்க மொழி. அதன் பொதுப் பண்பினை இந்திய மொழிகள் அனைத்தின் வளர்ச்சி முறையிலும் வடமொழி வளர்ச்சியிலும்கூடக் காணலாம். சில இடங்களில் இந்தியாவுக்கு வெளியிலுள்ள பிற ஆரிய மொழிகளுடனும், ஆரியமல்லாப் பிற இன மொழிகளுடனும் அது கொண்டுள்ள உறவைக் கண்டு கால்டுவெல் போன்ற பேராராய்ச்சியாளர் உலகின் முதன் மொழிக்கும் அது அண்மையுடையதென்றும், பல மொழிகளுக்கு மட்டுமன்றிப் பல இனத் தாய்மொழிகளுக்கும் அது பாலமா யமையத்தக்கதென்றும் கூறுகின்றனர்.

நான்காவதாக இந்திய சமயத்துறையின் அடிப்படைக் கருத்துக்களையும், இந்திய நாகரிகத்தின் வித்துக்களையும்

தமிழ், தமிழக, தமிழ்ப் பண்பட்டாராய்ச்சி மூலமே காணலாகும். அசோகன், புத்தர் காலத்துக்கு முன்னிருந்து இன்று வரையுள்ள கீழ்திசை வாழ்வின் இலக்கிய, கலைக் கண்ணுடியாய், 2500 ஆண்டுகட்கு மேற்பட்ட தேசிய இலக்கிய வாழ்வுடைய இந்தியாவின் ஒரே மொழி தமிழே. இத்தனை வகையிலும் தொன் மொழி என்ற முறையிலும், தற்கால மொழி என்ற வகையிலும் தனிப் பெருமை உடைய தமிழ் மொழியை உயர் தனிச் செம்மொழி எனவும், முதன்மொழி எனவும் இன்றைய உலகம் கொள்ளாதது வியப்புக்கிடமான செய்தியேயாகும். தமிழரின் இன்றைய அடிமை நிலையே உலக மக்கள் இம்மொழியின் தகுதியை ஏற்க முடியாது போனதற்குக் காரணம் என்று கூறலாம். வடமொழி போல் தமிழ் இறந்த மொழியாயிருந்தால் கூட அது இன்று ஒருவேளை உலகின் தென்மொழிகளுள் இடம் பெற்றிருக்கக் கூடும். தமிழர் இறந்தவருடனும் எண்ணப்படாது வாழ்பவருடனும் எண்ணப்படாத நிலையிலிருப்பதனுல்தான் போலும், தமிழ் இறந்த மோழிகளுள்ளும் உரிய இடம் பெருது வாழும் மோழிகளுள்ளும் இடம் பெருது இரண்டுங்கேட்டான் நிலையில் நிற்க நேர்ந்தது !!

தமிழர் இறந்தகாலப் பெருமையை மக்கள் உணரத் தடையாயிருப்பது, அவர்கள் நிகழ்கால இழிநிலையே. தமிழ் இளைஞர் தமிழகத்தின் வருங்காலத்தை மேம்படுத்தப் பாடுபட்டால், பழங்காலப் புகழ் உலகமக்கள் காதில் பழம்புராணமாகத் தோன்றமாட்டாது; புராணக் கூற்றுக்கள் போல நம்பகமற்றதாகவும் இராது. தமிழில் உண்மை அன்பும் அதன் பழம்பெருமையில் நம்பிக்கையுமுடையவர்கள் புதுப் பெருமை உண்டுபண்ண முயலாவிட்டால், அவர்கள் பற்றும் பெருமையும் போலிப் பசப்புகளேயன்றி வேறல்ல வென்றே கூறவேண்டும்.

13. தமிழன் குறைபாடுகள்—இடைக்காலம்

தமிழ்மொழி, தமிழிலக்கியம், தமிழர் பண்பாடு ஆகிய வற்றின் குறைகளைத் தமிழர் யாவரும், சிறப்பாக வருங் காலத் தமிழகத்தின் படைப்பாளர்களான தமிழிளைஞர்கள், தமிழ் நங்கையர்கள் அறிதல் இன்றியமையாதது. இக் குறைகளை மூன்று பெரும் பிரிவுகளாக வகுக்கலாம். ஒன்று இடைக்காலத்தில் அதன் வளர்ச்சி குன்றி நலிந்த வகைகள், அவற்றுக்குக் காரணமாயிருந்த உள்ளார்ந்த வழுக்கள், அந்நலிவால் ஏற்பட்ட பயன்கள் ஆகியவை. இரண்டாவது, உலக நாகரிகப் போக்கில் தமிழன் பின்னடைந்து விட்ட பகுதிகள். மூன்ருவது தமிழர் இன்றைய வாழ்வில் ஏற்பட்டுள்ள குறைபாடுகளும் சூழ்நிலைகளும் ஆகும்.

முதன் முதலாக இடைக்காலக் குறைபாடுகளை எடுத்துக்கொள்வோம். இக்கால நூல்களில் பழமை சொல்லளவில் பேணப்பட்டது. ஆனல் பழந்தமிழன் பெருமையையோ பண்பாட்டு உயர்வையோ அக்காலத்தவர் உணரவில்லை. உணர்ந்தவிடத்தும் அதனை மதிக்கவில்லை. அரசியல் மாறுபாட்டின் காரணமாகவோ புதுச் சமய வரவு காரணமாகவோ அவர்கள் ஆராய்ந்து நோக்காது, தம் மொழியினும் பிறமொழி உயர்வுடையதெனக் கொண்டு படிப்படியாகப் பிற மொழி நாகரிகத்தையும் பண்பாட்டையுமே தமதாக மதித்து அப்போலிப் பழமைமீது தம் போலி வாழ்வை வளர்க்க முனைந்தனர். எனவே இக்காலக் குறைபாட்டைச் சுருக்கமாகக் குறிப்பிட்டால் ‘தற்பண்பு உணராமை’ எனக் கூறலாம்.

இதன் வழியாகப் பிற பல குறைபாடுகள் ஏற்பட்டன. அவர்கள் பின்பற்றிய அயல் பண்பு உண்மையில் வடநாட்டுத் திராவிடப் பண்பின் வளர்ச்சியே ஆயினும், அது நாகரிகப் பண்பாட்டில் மிகவும் தாழ்ந்த ஆரியப் பூச்சினுல் வளர்ச்சியற்று உழலும் போலி வளர்ச்சி யாதலின், அதன் வாயிலாக வடநாட்டை முதலில் பிடித்த சனியன் இங்கும் வந்து தமிழையும் பிடித்தது! பாரதம் தமிழில் நான்கு

தடவை மொழி பெயர்த்தும் பாடப்பட்டது. இராமாயணம் இருமுறை பாடப்பட்டது. புராணங்கள் எண்ணற்றவை. ஒரு சில நூல்கள் நீங்கலாக இக்கால நூல்களுள் ஒன்றேனும் நிகழ்கால நிலைபற்றியதோ எதிர்காலப் போக்குடையதோ வாழ்க்கைத் தொடர்புடையதோ அன்று. இருபதாம் நூற்றாண்டு வரையிலும் தமிழ் இலக்கியத்தின் வளர்ச்சி இத்தளர்ச்சி நிலையிலேயே இருந்தது

இன்னும் புதுமைப் பூச்சுப் பூசித்திரியும் பல புதிய எழுத்தாளர்கள் இவ்வாட்டு மந்தை உணர்ச்சியுடன் எழுதுகின்றனர்; அல்லது புதிய உருவையோ உடலையோ ஏற்றும் அதன் மூலமாகப் பழமை பேணவே விளம்பரவேலை செய்கின்றனர். இவர்கள் வாழ்வியல் (சமூக) எழுத்தாளர்கள்போல் எழுதுவர்; அதனிடையே புராண மேற்கோள், புராண உவமைகள், பழைய மூடப் பழக்க வழக்கங்களுக்கான சப்பைக் கட்டுகள், சூழ்ச்சிகள் நெளியும். இலக்கியத் தமிழ் எழுதுவர், ஆனால் அதனிடையே வழங்காப் பிறமொழிச் சொல்லுக்கு வழக்கு உண்டு பண்ணுவர். எளிய தமிழ் நடையைப் புகழ்வர்; கோச்சைச் சொற்களையும் வழங்குவர்; அதனிடையே புதிய புரியாப் பிறமொழிச் சொற்கள் சேருகப்படும். தமிழ் அகர வரிசை, தமிழ் நூலுரை, தமிழ் மாணவர் செய்யுட் பாடங்களுக்கு உரை ஆகியவை எழுதுவர்; ஆனால் ஆங்காங்கே தமிழ்ச்சொல்லை எப்படியாவது பிறமொழிச் சொல் எனக்காட்ட அவர்கள் மெய்யும் கையும் தினவெடுப்பதைக் காணலாம். அவர்கள் வாழ்வில் கடவுள் நம்பிக்கையைத் தேடிப்பார்த்தாலும் காணாது; துறவும் காணப்படாது. ஆனால் அவர்கள் கலையில், வாணிகத்தில் கடவுளுக்காகப் பாடுபடுவர். தம்நலம் பேணிப் பிறருக்குத் துறவுநிலை கற்பிப்பர். இத்தகைய போலி வளர்ச்சி பழந்தமிழருக்கு மாறுபாடானது மட்டுமன்று, எதிர்காலத் தமிழக வாழ்வுக்கும் பெரிதும் ஊறுசெய்வதாகும்.

14. பழங்காலக் குறைகள்

இடைக்காலத்தின் குறைகளைமட்டும் கூறிச் ‘சீர்திருத் தக்காரர்’ எனத் தம்மைக் கூறிக்கொள்பவர் சிலர் மன நிறைவு பெறுவதுண்டு. இவர்கள் தமிழினிடத்தில் உண்மையான அன்பும் தமிழரிடத்திலும் தமிழினத்தினிடமும் உண்மையான மதிப்பும் உடையவர்கள்தான். ஆனால் இவர்களும் போலிச் சமயப் பசப்பிலீடுபட்டுக் குருட்டுப் பழமை நாடுபவர்களே. அவர்கள் ‘தமிழன்பு’ம் தமிழ் நோக்கும் இறந்தகாலம் தழுவியது, இறந்தகால நோக்குடையது. அவர்கள் தமிழ்ப்பற்றில் தமிழர் பற்று முழு இடம் பேருது.

மேலும் தமிழ் எவ்வளவு உயர்வுடையதாய் ஒருக்கா லிருந்திருப்பினும் அப்பழம்புகழ் நம் தற்காலத் துயரிடையே ஆறுதல் தர உதவுமேயன்றி இனியும் நம்மை அப்புகழுக் குரியவராக்க உதவாது. உண்மையில் நம்மிடம் அழிந்தது போக மீந்த இலக்கியம் அதனை உய்த்துணரவும் பின்பற்றவும் உதவுமேயன்றி மீட்டுத்தரப் போதியதன்று. எடுத்துக்காட்டாக, சிலப்பதிகாரத்தால் பண்டைத் தமிழர்க்குரிய யாழ் முதலிய பலவகை இசைக்கருவிகள், விரிவான இசை நூல்கள், நாடக வகைகள் ஆகியவற்றைப்பற்றி அறிகிறோம். ஆனால் அவற்றை மீட்டும் உயிர்ப்பித்து வழங்கச் செய்யப் போதிய விவரங்கள் அதில் கிடையா. அதில் கூறப் பட்ட நூல்களில் பெரும்பாலானவை இறந்து போனதால் இனி அவ்வறிவு திரும்பிவரத் தக்கதன்று. மீந்த நூல்களால் நாம் அறிவதெல்லாம் நம்மரபு பெரிது, நம் குருதியில் பேராற்றலுள்ளது என்ற ஊக்க உணர்ச்சி மட்டுமே. ஆதலின் பழங்கால இலக்கியம் நம் எதிர்காலப் பெருமைக்கு வழிகாட்டியாகுமேயன்றி, நம்மை அந்நிலைக்குக் கொண்டு செல்லத்தக்க ஊர்தி ஆய்விடமாட்டாது.

பண்டைய இலக்கியப் பரப்பை முழுதும் அறிய முடியாத நம் இன்றைய நிலையில் மீந்த இலக்கியத்தின் அளவு கண்டு நாம் வியப்படைவது இயற்கையே. மீந்த

நிலையிலேயே அது மற்ற முழு இலக்கியங்களுடன் பெருமையுடன் ஒப்பிடக்கூடியதாயிருப்பதும் உண்மையே. ஆனால் ஒரு நாடு எவ்வளவு பெருமை யுடையதாயினும் அது உலகன்று. ஒரு மரம் எவ்வளவு வானளாவி நாற்றிசையும் பரந்து வளர்ந்ததாயினும் அது தோப்பாகாது. உலகில் பிற நாடுகள் நாகரிகமற்றிருந்த காலையில், தமிழகம் இறுமாந்து தனித்துவாழ முடிந்திருக்கலாம். ஆனால் உலக நாகரிகம் வளம்பெற்றோங்கியிருக்கும் இந்நாளில் இறுமாப்பு, அழிவு நோக்கிச் செல்லவே வகை செய்யும்.

இருந்தவன் எழுந்திருப்பதற்குள் நடந்தவன் காதவழி என்ற உண்மையை இன்றைய தமிழனின் நாகரிக வரலாற்றில் காணலாம். ஆமையின் நடைகண்டு எள்ளி நகையாடிய முயல் இடைவழியில் உறங்க, ஆமை ஊர்ந்து சென்று பந்தயத்தில் வென்ற கதை யாவரும் அறிந்ததே. நாம் முயலினதுபோன்ற தன்மறப்புக்கு ஆளாகலாகாது. இப்போதே இரண்டாயிர ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட ஆழ்ந்த துயிலால் தமிழக வாழ்விற்கு நெடுநாள் பிந்திப் பிறந்த நாகரிகங்கள் தமிழைத் தொலைவில் நின்று நகையாடவோ, அண்மையில் வந்து எட்டி உதைக்கவோ, தலைமீது அமர்ந்தழிக்கவோ தலைப்படுகின்றன. இந்நிலையில் இறுமாப்பும் வீம்புரையும் அறிவுடைய செயல்களாகா. தன் மதிப்புணர்ச்சியும் விடாமுயற்சியும் தன்னைத்தானே திருத்தும் தறுகண்மையுமே வேண்டப்படுவன.

பழந்தமிழர் இலக்கியத்தின் பெருங்குறைபாடு உரைநடை இலக்கியம் இல்லாமையேயாகும். அறிவு நூல்களைக் கூட அவர்கள் யாப்பிலேயே செய்திருந்தனர். இந்த யாப்பை அவர்கள் நூற்பா அல்லது சூத்திரம் என்றனர் 8-ம் நூற்றாண்டுக்குப் பின் நூல்களுக்குக் குறிப்புரையும் விளக்க உரையும் எழுந்தன. ஆனால் இவை கருவி நூல்களேயன்றி இலக்கியமாகா. ஒன்றிரண்டு உரைகளின் நடை அருஞ்சிறப்புடையதாயினும் நடை புலவர் புலமையைக் காட்டும் நிலையில் இருந்ததேயன்றிக் கலைப்பண்பு அல்லது

அழகு, எளிமை நயம் ஆகியவை உடையதாயில்லை. மிகுந்த உரை நடை ஏற்படாததற்கு அக்காலத்தில் அச்சுப்பொறியில்லாமையும் நூல்களை மனப்பாடம் செய்யவேண்டிய நிலைமையிலிருந்ததும் ஓரளவு காரணமாகலாம். பிற இந்திய மொழிகளிலும் உலக மொழிகளிலும் இக் குறைபாடு உண்டு. ஆயினும் பண்டைய கிரேக்க மொழி அக்காலத்தும் உரைநடை இலக்கியம் உடையதாயிருந்தது. பத்தொன்பது இருபதாம் நூற்றூண்டிலிருந்து வேதநாயகம் பிள்ளை, மறைமலை யடிகள், நமச்சிவாய முதலியார் முதலிய புலவர்கள் முயற்சியால், உரைநடை தலையோங்கி யிருக்கிறது. ஆயினும் இன்னும் பிற தற்கால மொழிகளுடனொப்பாகத் தமிழ் உரை நடையும், உரை நடை இலக்கியமும் மேம்பாடு பெறவில்லை.

தமிழில் வரலாறுகள் இல்லை. சங்க இலக்கியம் அதன் நிகழ்கால நோக்கு, வாய்மை ஆகியவை ஓரளவு வரலாற்று ஆராய்ச்சிக்கேனும் பயனுடையது. பிற்கால இடைக்கால இலக்கியங்கள் இவ்வகையிலும் பிற்போக்குடையது. அறிவியல் துறையில் பழய நூலுரைகளால் தமிழர் உயர்நிலை எய்தியவர் என்று அறியப்படினும், இன்று அத்துறையிலக்கியம் இல்லையென்றே சொல்லலாம். மேலும் இன்று மேல் நாடுகள் இத்துறையில் எவ்வளவோ முன்னேறி விட்டன. தமிழில் அவற்றை மொழி பெயர்ப்பதற்கான கலைச் சொற்கள் கூடக் கிடைப்பதில்லை என்று குறைகூற வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டுள்ளது.

இலக்கியத்தின் பகுதிகளாகக் கருதப்பட்டிருந்த நாடகம் இசை என்ற கலைகளும் முன் இருந்தனவேயன்றி இன்று அருகின. ‘ இசைக்குத் தெலுங்கு ’ என்ற எண்ணம் சில காலமாய் ஏற்பட்டிருக்கிறது. தமிழிசை இயக்கம் இத்துறையைச் சீர்திருத்திப் பண்டைப் பெருமையை மீட்டும் ஏற்படுத்த முயன்றுள்ளது. நாடகத்துறையில் தமிழின் பஞ்சம் வியப்புக்கிடமாகவே யிருக்கிறது. பழம் பெருமையைச் சுட்டிக்காட்ட மட்டுமே சிலப்பதிகாரம் உதவும். அதுவும் நாடகக் காப்பியமாக மட்டுமே இயங்குகிறது, முழுவதும்

நாடக நூலாக வழங்கவில்லை. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாகத் தமிழில் நாடக நூல் ஏற்பட்டதில்லை. வடமொழியில் 'காவ்யேஷு நாடகம் ரம்யம்' அதாவது, காவியங்களில் நாடகமே சிறப்புடையது, என்று கூறப்படுகிறது. வடமொழி இலக்கியத்திலும் நாடகப் பகுதி உயர்வும் பேரளவும் உடையது. எடுத்ததற்கெல்லாம் வடமொழியைப் பின்பற்றிய பிற்காலப் புலவர்கள்கூட வடமொழியின் தலைசிறந்த இப்பகுதியில் நாட்டம் செலுத்தாதது பெருவியப்பே! நாடகத்தின் பகுதியாகிய ஆடல் (நாட்டியம்) இன்றளவும் தமிழ் நாட்டில் தழைத்து வருகிறது. ஆயினும் அதனை இன்னும் வட நாட்டாரும் பிறநாட்டாருமே போற்ற வேண்டி யிருக்கிறது. அதனை ஊக்கி வளர்க்கத் தமிழர் இன்னும் முனையவில்லை. இன்றைய தமிழர் பின்பற்றும் அயலினப் பண்பாடாகிய சாதி முறைச் சமுதாய வகுப்பு தமிழர் இத்துறையில் முனைய முடியாதபடி தடுத்தும் வருகிறது.

அரசியல் வாழ்வில் தமிழர் ஊர், நகர் அரசியல்களில் கொண்ட பொறுப்பாட்சி முறை நாட்டின் பொது அரசியலில் இடைக்கால பிற்காலங்களில் இடம்பெறாது போயிற்று. தமிழரசரும் இந்தியப் பிறபகுதி அரசரும் நல்லரசராகவும் பொல்லா அரசராகவும் (செங்கோலரசர், கொடுங்கோலரசராகவும்) வகுக்கப்பட்டனரேயன்றி வரையப்பட்ட அரசு (Constitutional monarchy) தற்சார்பு அரசு (despotissm) என்று வகுக்கப்படவில்லை. அரசியல் இங்கிலையில் ஒரு பேரறிவியல் துறையாக விளங்க இடமில்லாது போயிற்று. திருக்குறளுக்குப் பிற்பட்ட தமிழ் நூல்களில் அரசியல் பகுதியில் அரசன் கடமை, அமைச்சர் கடமை முதலியவைகள்தான் இடம் பெற்றன. அரசியல் வகை, குடிகள் உரிமைகள், ஆட்சிமுறைப் பாகுபாடுகள் ஆகியவை கூறப்படவில்லை. நூல்களை விடுத்து வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளை நோக்கினும் சோழப் பேரரசர் நீங்கலாக மற்றத் தமிழ் நாட்டரசர்கள் நாடு முழுவதையும் நேரிடையாக ஆட்சி

புரியாமல் சிற்றரசர்களை அடக்கி அவர்கள் மூலமே ஆண்டனர் என்பது தெளிவாகும். பேரரசுகள் நாடு முழுவதையும் ஒற்றுமைப்படுத்தாது போனதற்கும் நீண்டகாலம் நிலைக்காததற்கும் இதுவே காரணம்.

சமயவாழ்வில் ' இடைக்காலத் ' தமிழகத்தில்தான் பெரிதும் எதிர்ப்புணர்ச்சியும் குறுகிய நோக்கமும் இருந்தன. சங்க காலத்தில் பரந்த மனப்பான்மையும் ஒப்புரவும் நிலவின. அதோடு வாழ்க்கை சமயத்துக்கு அடிமைப்படவில்லை. சமயம் நல்வாழ்வின் ஒருபகுதி என்பது உணரப்பட்டிருந்தது. ஆயினும் ஒப்புரவு என்ற பெயரால் அயலார் பண்புகள், பழக்கங்கள் ஆகியவற்றுக்குப் பேராதரவு கிடைத்ததேயன்றித் தற்பண்பு பேணப்படவில்லை. எதிர்ப்புணர்ச்சியும் குறுகிய நோக்கமும் தலையெடுத்த காலத்தில், இவை தமிழினத்தைத் துண்டுபடுத்தமட்டுமே உதவின. பழைய ஒப்புரவோ அயலாரிடம் மட்டுமே பேணப்பட்டது. இன்னும் தமிழர் வாழ்வில் இக்குறையையும் இதனால் ஏற்படும் அடிமை மனப்பான்மையையும் காணலாம். தமிழன் தன் பண்புக்கும் தன் மதிப்புக்கும் மாறான பிறர் சமயத்தையும் பண்பாட்டையும் தனதாகக்கொள்ள இன்னும் இசைந்து வருவது அறிவு நோக்குடன் பார்ப்பவருக்கு வியப்பையே ஊட்டும்.

தன் சமயம் தன்னைத் தாழ்ந்தவனாகவும், தன் மொழியை இழிமொழியாகவும் கருதவோ நடத்தவோ செய்யுமா என்று தமிழன் எண்ணிப்பார்ப்பதில்லை. பிற சமயத்துக்கு விட்டுக்கொடுப்பது பெருந்தன்மை என்று எண்ணுகிறான். ஆம். ஆனால் விட்டுக்கொடுக்காதவரிடம் விட்டுக்கொடுப்பதும், அதனைத் தன் மறுப்பு என்றுகூட எண்ணாததும் அவன் சமய வாழ்வை அழித்துவிட்டது, அழித்து வருகிறது என்பதை இளைஞருலகம் உணரத் தொடங்கியுள்ளது. ஆயினும் பொதுமக்கள் இன்னும் பெரும்பான்மையாகத் தம்பண்பை, இனத்தை, தம் தோழரை இழிவுபடுத்தும் கொள்கையைத் தம் சமயமெனக்கொண்டு, தெரிந்தோ

தெரியாமலோ தம் நாட்டுக்கும் மொழிக்கும் பண்பாட்டுக்கும் பகைவராயிருந்து வருகின்றனர்.

வங்க நாட்டில், பீகாரில் பஞ்சம் என்ருல், பட்டினி என்ருல், தமிழன், பணம் கொட்டித்தரத் தயங்குவதில்லே. தமிழ்நாட்டில் பஞ்சம் என்ருல் வடநாட்டாரும் பிறநாட்டவரும் அதைச் சட்டை செய்வதில்லே. சட்டை செய்வதில்லே என்பதைத் தமிழன் எண்ணிப் பார்ப்பதுமில்லே. தமிழன் பிற நாட்டினரைச் சமய, அரசியல், கல்வித் தலேவராக ஏற்க மறுப்பதில்லே, ஏற்க முந்தவும் செய்கிருன் !! ஆனுல் தமிழ் நாட்டுப் பெரியார் தமிழரிடையும் சிறுமைப்பட்டுழல்கின்றனர்—வெளி யுலகம் அவர்களேயோ, அவர்கள் நாட்டையோ தம் உலகத்தின் ஒரு பகுதி என்றுகூட எண்ணுவதில்லே.

தமிழனிடையே தொழில் பற்றிய பிரிவுகள் உண்டு. அவை இயற்கை ஒழுங்கை ஒட்டி வரன் முறையாய் (பரம்பரையாய்) வருவதும் உண்டு. ஆனுல் இவ்வகையில் கட்டுப்பாடோ உயர்வு தாழ்வோ இல்லே.தமிழ் நூல்களில் அப்படி உயர்வு தாழ்வு இருந்தால்கூட அதில் வேளாளர்க்கே முதல் நிலே உயர்வு தரப்பட்டிருக்கும். ஆனுல் ஓரிரண்டு நூற்ருண்டுகளுக்கு முன் புகுந்து இன்று தமிழனே ஆட்கொள்ளும் பிறநாட்டுச் சாதி சமய முறையில் பிறப்பால் வகுப்பும், மாற்ற முடியாத வகுப்பும், தொழில் மாறுபட்டால் விலகாத வகுப்பு வேற்றுமையும் உண்டு. உழைக்கும் வேளாளன், தொழிலாளன் உயர்வுக்கு மாருக, உழைக்காது அண்டியும் சுரண்டியும் ஏய்த்தும் பிழைக்கும் சோம்பர்க்கு முதல் மதிப்புத் தரப்படுகிறது. தமிழர் இல்லறத்தையே அடிப்படை அறமாகக்கொண்டனர். அவர்கள் துறவறத்தை உயர்வாகக் கொள்ளினும் அத்துறவறம் இன்று தமிழன் கொள்ளும் அன்பு துறந்த போலித் துறவறமன்று; தன் நலந்துறந்த துறவறமேயாகும். சாதி வகுப்பு வேற்றுமையை ஆதரித்துப் பேசியோ, அல்லது பேச்சில் எதிர்த்து நடையில் ஆதரித்தோ பசப்பும் துறவறம் அன்று; அதனேச் சீறி உடைக்கும் துறவறமேயாகும்.

பண்டைத் தமிழர் இவ்வகைகளில் இடைக்கால தற்கா லத் தமிழரினும் மேம்பட்டவராயினும், இடைக்காலக் கேடு களுக்குத் தெரிந்தோ தெரியாமலோ வழிகோலினர் என்பது உண்மை. அவர்கள் தன்னலந்துறந்த பெரியாராகிய அறி வர், அந்தணர் ஆகியோரைத் தலைமேற்கொண்டு மதித்த னர். ஆனால் தோற்றத்தை மேலீடாகக் கண்டு ஏமாறும் குணம் அவர்களிடம் படிப்படியாக வளர்ந்தது. பெரிய புராணத்தில் உவர் மண் தோய்ந்த வண்ணனை முழு நீறு பூசிய முனிவர் என்று கொண்ட பெருமையும், நீறு பூசி ஏய்த்த பகைவனுக்கு அடியார் பணிந்த கதையும் இம்மயக் கத்திற்கு அறிகுறிகள் ஆகும்.

தமிழர் போலி ஒப்புரவால் தமிழர் பண்பாடு கெட்டது. தமிழர் செல்வமும் கலையும் உயர்வும் கெட்டன, அதனுடன் சார்ந்த இன்னொரு போலி நற்குணத்தால்! தமிழ் நூல்கள் அறம், ஈகை என்பவற்றைத் தமிழர் உயர்நிலைப் பண்புகள் என்று போற்றுகின்றன. எவரும் இதனைப் போற்றுதல் தகுதியேயாகும். வறியார்க் கீதல், பிறர் நலம் புரிபவர்க் கீதல், உழைப்பவர்க்கும் கலைநலம் பேணி உழைப்பவர்க்கும் ஆக்கமளிக்க ஈதல், உற்றவிடத்து நண்பர்க்கும் யாவர்க்கு மீதல் ஆகியவை அப்பழுக்கற்ற நற்பண்புகளே. ஆனால் தமிழன் படிப்படியாக வறிய தோற்றத்தை வறுமையாகக் கொண்டு உழையாத சோம்பன், எத்தன் ஆகியவருக்கும்; அறிவர் அந்தணர் தோற்றத்தை அறிவு, அந்தண்மை வேடங்கொண்ட தன்னலச் சூழ்ச்சிப் பகைவருக்கும், வெறி மிக்க மூடருக்கும் ஈதலை ஈகை எனப் பாராட்டி யழிவுறத் தொடங்கினான். நண்பர்களையும் உயிர்களையும் விடுத்துக் கல்லினுக்கும் கற்கோயிலுக்கும் கல்லினும் கொடிய நெஞ் சுடைய வகுப்புப் பற்றுளர்களுக்கும் ஈதலே இந்நாளில் ஈகை யெனக் கொள்ளப்பட்டு வருகிறது. அண்மைக் காலங்களில் அவன் உவந்தீவதுடன் நில்லாது, தன்னினத்தைக் காட்டிக் கொடுக்கும் சூழ்ச்சிக்காக ஈயவும், அஞ்சி அஞ்சி ஈயவும் தொடங்கிவிட்டான். இவற்றை உட்கொண்ட புதுக் கவி ஞர் பாரதி,

"அஞ்சி அஞ்சிச் சாவார்—அவர்
அஞ்சாத பொருளிலே அவனியிலே"

என்று பாடினர். ஈகை என்பது ஈகைக் குணமுடையார்க்‌ கீதலேயன்றி வேறன்று என்பதை வருங்கால ஒழுக்க நூல்கள் வற்புறுத்த வேண்டும். அது தமிழன் மனத்தில் பதிய வேண்டும்.

15. தற்காலச் சீர்குலேவு

தமிழ் நாட்டின் இப்பழைய வரன்முறைக் குறைகளே யன்றித் தற்காலச் சூழலிற்பட்ட குறைகளும் பல. தமிழன் இன்று முன்னேற வேண்டும் என்று எண்ணினுலும் முன் னேறுவது எளிதல்ல. அவன் சுமக்கும் அடிமைச் சுமை அவ்வளவு! அடிமையாக மாடுகள்போல் விற்கப்பட்டவர்க ளான நீக்ரோவர்கள் உடலடிமைகள் மட்டுமே. வெள்ளேயன் தன்னேத் தெய்வப் பிறவி என்று கருதி அவனே அடக்கி னுலும், அவன் தன்னே விலங்குப் பிறவி என்று கருதுவ தில்லே. தன் அடிமைத்தன்மை தன் வலியின்மையால், காலக்கேட்டால் வந்தது என்று மட்டும் அவன் என்னு வான். காலமாறுபாட்டில் நம்பிக்கை கொண்டு 'ஆனேக்கு ஒருகாலம், பூனேக்கு ஒருகாலம்' என்று எண்ணித் தன்னே வலிமைப்படுத்திக்கொள்ளவே முயல்வான். இதன் பயனுக அவன் உடலடிமைத்தனம்கூட மாறி வருகிறது. ஆனல் தமிழன் இன்று அரசியல், சமயம், வாழ்வியல், பொருள் நிலே ஆகிய எல்லாத் துறையிலும் அடிமை; அதுமட்டு மன்று, வெளிநாட்டார்க்கும் அடிமை, அயல் நாட்டார்க்கும் அடிமை, தன் நாட்டிலும் அயற்பண்பை ஆதரிக்கும் சிலர்க்குக் கூலி அடிமை, தன்னலத்துக்காகத் தன்னினத் தவரை அடிமைப்படுத்தும் கங்காணிக் கூலி அடிமை. அது மட்டுமோ? நீக்ரோ அடிமை தன் பகைவனே வெறுத்து மனத்திலாவது எதிர்ப்பான். தமிழன் தன்னேச் சுரண்டுபவனேத் தன் தாய், தன் தந்தை, தன்னே ஆட் கொள்ளும் வள்ளல் எனக் கூறி மகிழ்வதுடன் தன்மீது

உதைப்பவன் காலை அணைக்கிறான். தான் இழிந்த பிறப்பு என்பதை ஒப்புக் கொள்கிறான். வேளாளன் என்ற பழந் தமிழ்ச் சொல்லுக்கு வெள்ளாளன் (வெள்ளாட்டி மகன்) என்றும் பொது மக்களிற் உயர் பண்புச் சொல்லின் ஒருமையான 'பொதுமகள்' சொல்லுக்கு வேசி மகள் என்றும் புத்துருவும் புதுப்பொருளும் கொடுக்க முனைகிறான். கம்பர் போன்ற இடைக்காலப் புலவர் தம்குடி சார்ந்த வேளாள மாதரையே 'கடைசியர்' கண் பிறழ்ந்துநோக்கும் கயமைப் பெண்டிர் என வருணிக்கக் கூசவில்லை!

தமிழரிடையே பல விடுதலைப் போர்கள், இயக்கங்கள் நடந்துள்ளன, நடக்கின்றன. ஆனால் அவற்றின் தலைவர்கள் கூடியமட்டும் தமிழுக்கும் தமிழர்க்கும் புறம்பானவர்களாகவே இருத்தல் வேண்டும் என்ற ஒரு ஒழுங்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதுமட்டுமன்று. அவன் பாடுபட்டு நாடும் விடுதலையும் ஒரு புதுமையான விடுதலையே. அடிமை ஒழிப்பே மற்றவர்களுக்கு விடுதலை. தமிழருக்கு விடுதலை என்பதெல்லாம் ஓர் அடிமையினின்றும் விடுபட்டு இன்னோர் அடிமை நிலையை ஏற்பதே. தான் அடிமையாகப் பிறந்தவன், அதுவே இயற்கையின் ஒழுங்கு என்ற எண்ணம் மனத்தில் அந்த அளவு வேரூன்றியிருக்கிறது! தற்காலப் பெரியார் ஒருவர் கூறுகிறபடி 'தமிழன் ஒருவகையில் நாயின் பண்புடையவன். நாய்போல் அவன் பிற இனத்தினிடம் நன்றி கொள்வான்; நயப்புக்கொள்வான். தன் தோழரிடம் மட்டுமே வெறுப்பு, ஆணவம், பொறாமை முதலியவை எல்லாம் இடம் பெறும்.'

தற்காலத் தமிழர் அரசியலில் ஆங்கிலத்தையும், புத்தரசியல் இயக்கத்தில் இந்தியையும், சமயத்துறையில் வடமொழிபோன்ற மொழிகளையும், இசையில் தெலுங்கையும் முதன் மொழியாகக் கொண்டுள்ளனர். தமிழன் 100-க்கு ஏழு எட்டு மேனியே எழுத்து மணம்கூட உடையவன் என்பதும்; இச்சிலரும் பெரும்பாலும் தமிழ்நாட்டில் வாழும் பிறநாட்டாரும் பிற இனத்தாருமே என்பதும்; அதிலும் பெண்பாலார் நூற்றுக்கு ஒருவர்கூடக் கிடையாது என்

பதும் இதன் பயன் என்பதை எத்தனைபேர் எண்ணிப் பார்ப்பவர்? இந்த அயல் மொழிகளில் இடைக்காலத்தில் ஆங்கிலமும் இந்தியும் தெலுங்கும் கிடையா. வடமொழி ஒன்றே தமிழை அழுத்தி வந்தது. நூல்களும் பெரும் பாலும் மொழிபெயர்ப்புக்களும் விளம்பர நூல்களுமே. இந்நிலையில் கல்விநிலை இன்றைவிடச் சற்று மேம் பட்டதென்பதை அவ்விளம்பர நூல்கள் நல்ல இலக்கிய நடையில் எழுதப்பட்டிருப்பதிலிருந்தும், சமயத்துறையில் கல்வி யறிவு மிக்க நங்கையர் தலைமை நிலை பெற்றிருந்தி லிருந்தும் காணலாம். ஆனால் இரண்டாயிர ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட சங்க காலத் தமிழகத்திலோ வடமொழி ஆதிக்கம் மிக மிகக்குறைவு. பெரிதும் இல்லையென்றே கூறலாம். ஏனெனில் அந்நாட்களில் வேதங்களையும் அவை போன்ற ஒரு சில வாய்மொழிக் கதைகளையும் தவிர, வடமொழியில் இலக்கியம் எதுவுமே கிடையாது. இதற்கேற்ப அந்நாளில் தமிழில் நூல்கள் கிட்டத்தட்ட முற்றிலும் தமிழ் முதல் நூல்கள். மற்றும் தமிழகத்தில் ஆயிரக்கணக்கான பெரும் புலவர் ஒரே காலத்தில் வாழ்ந்தனர் என்றும், அவர்களி டையே எல்லாத் தொழிலாளரும் வகுப்பினரும் இருந்தனர் என்றும், தலைசிறந்தவர்களும் பெருந் தொகையினரும் பெண்பாலர் என்றும் காண்கின்றோம்.

இன்றைய தமிழகம் இதனின்றும் படிக்க வேண்டிய படிப்பினை ஒன்றே. தமிழ் நாட்டில் தமிழ் முதலிடம் பெற் றாலன்றித் தமிழர் வகுப்பு வேறுபாடின்றி, பால்வேறு பாடின்றி, தொழில் வேறுபாடின்றிக் கல்வி யறிவு பெறார். அவர்கள் வாழ்வும் செலவும், கல்வியும் கலையும், பண் பாடும் நாகரிகமும் சிறந்தோங்க மாட்டா.

16. வருங்காலத் திட்டம்

இன்றைய ஊழி, உலகின் புரட்சி ஊழி ஆகும். கி. பி. 1500 வரை உலக நாகரிகத்தில் மிகவும் பிற்போக்கு நிலையில் இருந்த மேலை ஐரோப்பா, தன் இருண்ட இடைக்காலத் தூக்கத்தை உதறித்தள்ளி நாளொரு மேனியும் பொழு

தொரு வண்ணமுமாக வளர்ச்சியடைந்து வருகிறது. 100 ஆண்டுகளுக்கு முன் நாகரிகமற்ற பரப்பாயிருந்த ரஷ்யா இன்று மேலே ஐரோப்பாவுடன் போட்டியிட்டு முன்னேறத் தொடங்கிவிட்டது. இவ்வாறு மேனுடுகளின் நானூருண்டு முன்னேற்றத்தை ரஷ்யா நூருண்டுகட்குள்ளும் கீழ் நாடுகள் பல்லாயிர ஆண்டுக்கணக்கில் அடைந்த முன்னேற்றத்தை மேல்நாடுகள் 5 நூற்ருண்டுகளுக்குள்ளும் பொய்யாக்கிவிட்டன. இன்று உலகம் என்ருல் மேல் நாட்டுலகம் என்ற நிலைமை வந்துவிட்டது. அரசியல், வாணிகம், கலை ஆகிய எல்லாவகையிலும் கீழ்நாடுகள் மேல்நாடுகளின் நிழலாக இருந்து வருகின்றன.

இருபதாம் நூற்ருண்டில் கீழ்நாடுகள்கூட விழிக்கத் தொடங்கி இருக்கின்றன. ஜப்பான் மேல்நாட்டு முறையிலேயே மேல் நாடுகளுடன் போட்டியிட்டது. வடநாடு இரண்டு உலகப் போர்களையும் இந்திய நாட்டுரிமை (தேசிய) இயக்கத்தையும் பயன்படுத்திப் பொருளியல் துறையில் முன்னேறி வருகிறது. ஆனுல் தமிழ்நாடு இன்னும் கனவு காணும் படியைத்தான் அடைந்திருக்கிறது, அதிலும் பிற்பட்டு அஞ்சி அஞ்சிக் கனவு காண்கிறது. பதக்குக் கனவு காண்பவன் உழக்கு வெற்றியடைவான். தமிழர் கனவிலும் உழக்கு என்று பேசவே அஞ்சுகின்றனர்.

ஆங்கில நாடு அரசியலிலும் பொருளியலிலும் மற்ற நாடுகளுக்கு முந்திக்கொண்டு வளர்ச்சியடைந்து விட்டது. ஜெர்மனி, தன் அறிவியல் திறத்தால் அதனுடன் போட்டியிடத் தொடங்கிற்று. ஆனுல் பிரான்சு 18-ம் நூற்ருண்டு வரை அரசியல் துறையில் இருண்டகால நிலையிலேயே உழன்றது. ரூஸோ வால்ட்டேர் முதலிய பேரறிஞர்கள் தம் எழுதுகோலைச் சாட்டையாகப் பயன்படுத்தி மக்களைத் தட்டி எழுப்பினர். மக்கள் தம் அரசியல் திருந்தினுலன்றி வாழ்வு திருந்ாதென்று கருதி அரசியல் புரட்சியில் முனைந்தனர். பல தடவை அப்புரட்சி தோல்வியுறுவதாகத் தோற்றினும் அது படிப்படியாக பிரான்சுக்குப் புது அரசியல்

வழங்கிற்று. உலகுக்கும் புரட்சி மூலம் வெற்றி காண முடியும் என்று காட்டிற்று. ஆனுல் வெறும் அரசியல் புரட்சி முழு வெற்றி காணுது ; அதனுடனுகவோ, அதனினும் முந்தியோ பொருளியல் புரட்சி ஏற்பட்டால் தான் பொருளியல் வாழ்வில் பிந்திய கீழ்நாடுகள் முன்னேற முடியும் என்பதை உருசிய (ரஷ்ய)ப் புரட்சி காட்டிற்று.

தமிழ் நாடோ அரசியலிலும் பொருளியலிலும் மட்டுமன்றி வாழ்வியலிலும் பின்னடைந்து நிற்கிறது. இந்திய நாட்டுரிமைக் கழகம் அரசியல் புரட்சியுடன் அமைந்து நிற்கிறது. விடுதலைக் குறிக்கோள் அதன் தலைவர்களால் 'இராம அரசு' என்று கூறப்படுகிறது. அதாவது புரட்சி, அரசியலுடன் நின்று விடவேண்டுமேயன்றிப் பொருளியலிலும் வாழ்வியலிலும் புரட்சி கூடாது என்பது அவர்கள் நிலை. நாட்டுரிமைக் கழகத்தில் இளைஞர் குழுத் தலைவர்களும் சம உரிமையாளர்களும் (அபேத வாதிகளும்) பொதுவுடைமையாளர்களும் பொருளியல் புரட்சியுடன் கூடிய அரசியல் புரட்சி கோருகின்றனர். ஆனுல் அரசியல் கூரையும் பொருளியல் சுவரும் மட்டுமின்றி, வாழ்வியல் அடிப்படை சீர் கெட்டு நிற்கும் தமிழகம் உலகில் உருசியப் புரட்சியினும் அடிப்படையான புரட்சி கண்டாலல்லாமல் வெற்றி காண முடியாது. ஆகவே தமிழ் இளைஞர் வாழ்வியலிலும்,அரசியலிலும், பொருளியலிலும் ஒரேயடியான முக்கூட்டுப் புரட்சிக்கு வழிகோல வேண்டும்.

மேலும் இன்று உலகில் முன்னணியில் நிற்கும் நாடுகள் ஒற்றுமை, தகுதி ஆகிய சாக்குகளால் தம் ஆட்சியில் உலகை ஆட்டிவைக்கச் சூழ்ச்சி செய்கின்றனர். இந்திய நாட்டுரிமை இயக்கம் உலகில் பிற்பட்ட இந்தியா தனி வாழ்வு பெற்றுலன்றி முன்னேருது என்பதை உணர்ந்து இந்தியாவுக்கு விடுதலை கோருகிறது. உலகில் தகுதிபற்றிய ஆட்சி ஏற்படுவதானுல், ஆங்கில ஆட்சிதான் இன்னும் உலகை ஆட்டிவைக்க நேரிடும். அதுபோலவே தமிழராகிய நாம் இன்று நமக்கும் விடுதலை அல்லது தனித் தகுதி வேண்டுகிறோம். இந்திய பரப்புக்கு உண்மையில் நல் வாழ்வு வேண்

டுவோர் இந்தியாவில் தமிழகம் போன்ற பிற்பட்ட பகுதிகளுக்கும் சரிநிலே (சமத்துவம்) வழங்கவேண்டும். சரிநிலேயில்லா ஒற்றுமை ஒற்றுமையாகாது, சுரண்டலேயாகும். ஆகவே தமிழன்காணும் கனவில் சரிநிலேயும் சரிநிலேத் தகுதியும் முதலிடம்பெற்று, அவற்றின் அடிப்படையிலேயே நாட்டு ஒற்றுமை, உலக ஒற்றுமை ஏற்படவேண்டும்.

நாட்டு வாழ்வின் அடிப்படைப் பண்பு தாய் மோழியேயேன்பதை இப்போது உலக மக்கள் உணர்ந்துகோண்டு விட்டனர். கல்வியும் கலேயும் அறிவியலும் தாய்மோழி வாயிலாக அன்றி வளரா. கல்வியிலும் தாய்மொழிக் கல்வியன்றிப் பிறகல்விகள் கிளிப்பிள்ளேப் பேச்சுக்களேயன்றி வேறல்ல. தமிழரிடையே நாட்டுரிமைக் கழகத்தார் தமிழுக்கு முதலிடம் என்று பேசுகின்றனராயினும் அதுவகையில் முனேந்து விரையாமல் ஒரு ஆதிக்க மொழியாகிய ஆங்கிலத்துடன் அமையாமல் வேறு புதியதொரு ஆதிக்க மொழிக்கும் இடம் தேடுகின்றனர். ஏற்கெனவே தமிழர் தாமாகத் தம் முதுகின் மீது ஏற்றி வைத்துக்கொண்டுள்ள வட மொழியுடன் சேர்த்து, இப்போது அவர்கள் மூன்றுஆதிக்கஅயல் மொழிகளின் உரிமைகளுக்கு ஆட்பட வேண்டியவராகின்றனர். நாட்டுரிமைப் பண்பு தாய்மொழிப் பற்றுடன் ஒன்றுபடும் நாளில் பிற மொழிகளுக்கு மதிப்பு இரண்டாம் தரச் செய்தியே யாகவேண்டும். அத்துடன் பிற மொழியாயினும் ஆங்கிலம் தமிழரிடை சரிநிலேயை ஓரளவு தந்த மொழி; பகுத்தறிவு விளக்கத்துக்கு வகை செய்த மொழி. தமிழர் அறிவியல் துறையில் வளர்ச்சியடைய ஆங்கிலம் இன்னும் நெடுங்காலம் உதவும். அதனே வெறுத்து, தமிழினும் ஆயிரமடங்கு பிற்போக்குடைய ஒரு வடநாட்டு மொழியைத் தமிழர் மேற்கொள்ளுதல், மேற்கொள்ளத் தூண்டுதல் மறைமுகமான தமிழ்க் கொலேயேயாகும். தமிழ், தமிழர் பண்பாட்டின் கொடி. ஆங்கிலம், பகுத்தறிவின் கொடி. வடநாட்டு மொழிகள் இன்னும் பிற்போக்கு, பூசல், வகுப்பு வேற்றுமை ஆகியவற்றின் கொடியேயாகும். ஆகவே ஆங்கிலம் அகல்வதாயின் அவ்விடத்தின் முழுப் பகுதியைத்

தமிழே கொள்ளும்படி செய்யத் தமிழராவோர் விரைதல் வேண்டும். இந்தியப் பொது இயக்கம், உலக இயக்கம் ஆகியவை இதனைப் புறக்கணித்தால், தமிழர் தமக்கெனத் தனி இயக்கம் மேற்கொள்ளல் இன்றியமையாதது. அல்லது தமிழக நாட்டுரிமைக் கழகம் பெருநிலப் பரப்புக் கழகத்தினிடம் பேரம் செய்தோ, போராடியோ, தனித்து நின்றோ உழைக்க வேண்டும்.

இருண்ட காலத்தினின்றும் விழித்த ஐரோப்பா முதலில் தன் வளர்ச்சிக்குத் துணையாகக் கொண்ட தாய்ப்பால் கிரேக்க இலக்கியமே. ஏன் அது கிரேக்க இலக்கியமாயிருக்கவேண்டும்? அன்று ஐரோப்பிய நாகரிகத்திலில்லாத பகுத்தறிவுச் சத்து அதில் இருந்தது. இன்று தமிழர் இருண்டகாலங் கழித்து விழிக்கின்றனர். அவர்கள் உட்கொள்ள வேண்டிய தாய்ப்பால் எது? மொழி பெயர்ப்பே. உலக அறிவின் அடிப்படையிலேயே தமிழன் எதிர்கால வாழ்வை அமைக்க முடியும்? ஆனால் எம்மொழியினின்று மொழி பெயர்ப்பது? உலக அறிவின் திரட்டுப்பாலாய் விளங்கும் ஆங்கிலத்திலிருந்தும், அடுத்தபடியாக உலக அறிவின் புட்டிப்பால்களாக இயங்கும் பிரஞ்சு, ஜெர்மன் மொழிகளிலிருந்தும், உலக அறிவின் ஊற்றாக நிலவிய கிரேக்க மொழியிலிருந்தும் மட்டுமே. தமிழன் தன் மொழிக்கு அடுத்தபடி இரண்டாம் இடத்தில் வைத்துக் கற்க வேண்டிய மொழிகள் இவையே என்பது மூடாக்கற்ற மதியினர் தெள்ளத்தெளியக் காணக்கூடும் உண்மை. பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் இன்று சுமத்தப்பட்ட ஆங்கிலமும், பிரஞ்சு இந்தியாவில் சுமத்தப்பட்ட பிரஞ்சும் உரிமை பறிப்பனவேயாயினும் மருத்துவர் கத்தியால் விளையும் நல்வாழ்வைத் தமிழர்க்குத் தரக்கூடும். ஆனால் வடமொழியும் இந்தியும் உர்துவும் போன்ற கீழ்நாட்டு மொழிகள் அரசியலடிமை வாழ்வுக்குப் பயன்படுமேயன்றித் தமிழன் வாழ்வுக்குத் தாய்ப்பாலாக மாட்டா. தமிழன் உறக்கக்காலத் தாலாட்டாகவே அவை நிலவக்கூடும்; விழிப்புத்தரும் திருப்பள்ளி யெழுச்சிகளாக மாட்டா.

சுருங்கக்கூறின் தமிழ்நாட்டு இளைஞர்தான் வருங் காலத் தமிழகத்துக்கான திட்டமிடுவதில் முதற்பங்கு கொள்ளவேண்டும். பிறநாட்டவர் அதாவது அயல்நாடுக ளாகிய இந்தியப்பரப்பின் பிறபகுதியாளர்களுடன் தமிழன் ஒத்துழைக்கக்கூடும். ஆனால் அவர்களுடன் சரிநிலையில் தன் கருத்தை வலியுறுத்தும் ஆற்றலில்லாதபோது ‘ஒத் துழைப்பு’ என்ற சொல்லின் முற்பகுதி (ஒப்பு) பொருளற்ற தாகிவிடும். தமிழரிடை ஒப்புநிலையும் (சமத்துவம்), சரி நிலை வாய்ப்பும், சரி ஒழுங்கும் (சமநீதியும்) இன்றித் தமிழர் ஒற்றுமையோ, இந்திய ஒற்றுமையோ, உலக ஒற்று மையோ ஏற்பட முடியாது.

இந்திய வாழ்வுக்குத் தமிழர் வாழ்வே அடிப்படையும் உயிர் நிலையும் ஆகும். அவர்களை ஒதுக்கியோ, புறக் கணித்தோ, அடக்கியோ இந்தியா வாழ நினைத்தால், இந் தியா என்றும் உண்மை விடுதலை பெறாது. வடநாட்டி லுள்ள தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் வடநாட்டில் வாழினும், இன வகையில் தமிழர்களே. தமிழ்நாடு தனித்து வளர்ச்சியுற்ற பின் வடநாட்டினும் அவர்களுக்கும் சரிநிலை உரிமை ஏற் படத் தமிழ்நாடு வகை செய்யும். எனவே நம் அரசியல் கட்சிகளுள் வடநாட்டு ஆக்கம் வலுக்கப் பாடுபடுபவை உண்மையில் மறைமுக அடிமை வாழ்வையே பெருக்கும். தமிழர் ஆக்கம் பெருக்க முனையும் கட்சிகளே உண்மையில் இந்தியாவில் விடுதலையையும் அடிப்படைப் பண்பாட்டு ஒற்றுமையையும் ஏற்படுத்தும்.

எதிர்காலத் தமிழகம் தனித்தியங்கி, பிறமொழிகளுக் குத் தன்மதிப்பு வகையில் வழிகாட்டவல்ல தனித்தமிழ் வளர்த்து, ‘விடுதலை என்பதும் ஒற்றுமை என்பதும் சரி நிலையை அடிப்படையாகக் கொண்டதாக இருக்கவேண்டும்’ என்ற உண்மைக்குச் சான்றாக விளங்கவேண்டும். இன்று உலகின் அடிமை இருளுக்கு இருப்பிடமாயியங்கும் தமிழ கம் தனி மனிதர், தனிப்பகுதிகள் பின்னடையக் காணாத சரி சமத் தேசிய ஒற்றுமையை நாட்டினால், உலகம் அதனைப் பின்பற்றும் என்பது உறுதி.

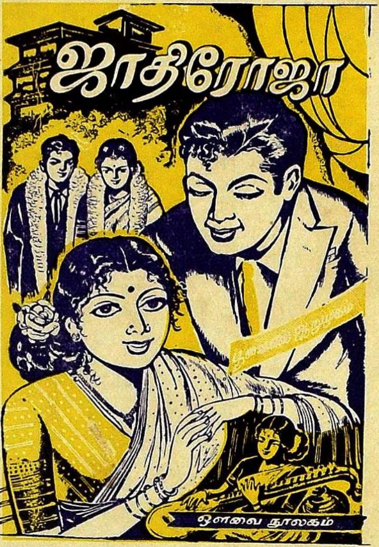

Cover Printed at Ideal Printers, Madras-1